

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

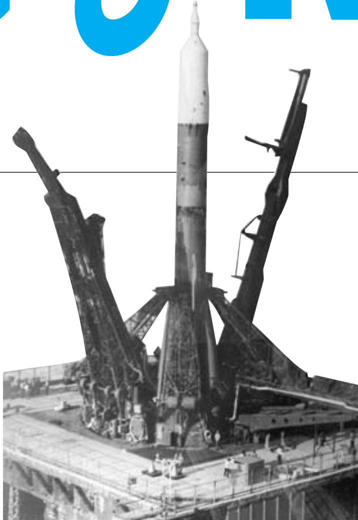
Право

Закон України
Про внесення змін до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» щодо служби у військовому резерві в особливий період

СТОР. 3

12 квітня — Всесвітній день авіації та космонавтики

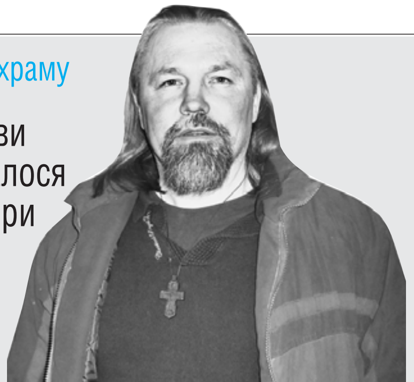
Перший старт нашого «Зеніту»...

СТОР. 12

Повернення до храму

«Після молитви і причастя сталося диво: до камери принесли лампочку»

СТОР. 14

№ 66 (6070) СУБОТА, 11 КВІТНЯ 2015 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Завтра — Великдень

Привітання Голови Верховної Ради України

Дорогі співвітчизники!

Сердечно вітаю всіх християн України зі святом Воскресіння Христового!

Хочу побажати всім нам Божої підтримки. Нехай у кожен український дім приходять такі довгоочікувані душевне тепло, радість, достаток і насамперед мир!

Низький уклін священикам, монахам та всім духовним пастирям, які несуть слово Боже поміж людей. Адже всі ми сподіваємось на ласку Божу і просимо Господнього благословення.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Володимир ГРОЙСМАН.

У Софії Київській загадують бажання

Завтра православні християни відзначатимуть Великдень. У часи, коли країна переживає важкі випробування, вірити у можливе відродження, у перемогу добра над злом і життя над смертю, як ніколи, важливо.

Напередодні найбільшого релігійного свята у столиці на території Національного заповідника «Софія Київська» відкрито уже традиційний Всеукраїнський фестиваль писанок. Його організатори переконують: щороку піднімають для себе планку і намагаються показувати дедалі кращі результати. Отож цього разу на розсуд відвідувачів пропонують писанки усіх розмірів — від маленьких до шестиметрових гігантів, подовжений тунель бажань та численні майстер-класи від народних майстрів.

СТОР. 10

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Чекають гостей на Хортиці

В Історико-архітектурному комплексі «Запорозька Січ» запланований день відкритих дверей. Проводиться він уже традиційно під святковою назвою «Великодень на Хортиці». Окрім освячення пасочок у січовій церкві Покрови Пресвятої Богородиці, гостей чекають виступи місцевих фольклорних колективів, звитяги групи «Січові козаки», виставка-ярмарок та спеціальна програма для дітей.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Сійся, родися, яра пшенице!
Подих духмяний:
аж до Небес.
Хліб — коровай,
запашна паляниця,
Радість безмежна —
Спаситель Воскрес!
День, що минає —
Добром переможе!
Вічності ліку немає кінця!
Царю Небесний наш,
Господи Боже,
Хай не скінчається
пісня оця!
Віра, Надія —
Любов'ю зігріють,
Сяйвом осяяні простір і час!
Христос, що Воскрес,
і світ, що радіє,
Шлях до спасіння
для кожного з нас!

Анатолій СОВГИРА.

Васильків
Київської області.

ПОДІЯ

У конгресі США вражені реформами на тлі ситуації на сході

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Голова Верховної Ради України Володимир Гройсман провів зустріч з членом Комітету Сенату Конгресу США з питань внутрішньої безпеки та урядових справ Робертом Портманом **(на знімку праворуч)**.

В. Гройсман подякував пану Р. Портману за позицію Парламенту США у непростий для України час, за підтримку, за створення групи підтримки України. При цьому він поінформував, що в Україні вже зроблено певні кроки, які дадуть змогу здійснити внутрішні реформи і зреагувати на зовнішні виклики.

СТОР. 2

Відкритий лист–звернення «Укрпошти» до керівника Фонду гарантування вкладів фізичних осіб ВОРУШИЛІНА К. М.

Шановний Костянтине Миколайовичу!

Звернутися до Вас з цим листом від імені багатотисячного колективу «Укрпошти» мене змусила ситуація, що склалася у взаємовідносинах з ПАТ «Дельта Банк» після запровадження в ньому тимчасової адміністрації.

В 2013 році між «Укрпоштою» та «Дельта Банком» було укладено договір, що дозволяв населенню без сплати комісії здійснювати через наше підприємство платежі на адресу «Дельта Банка», який оплачував нам цю послугу.

З листопада 2014 року розпочалися проблеми зі своєчасним здійсненням оплати послуг пошти з боку ПАТ «Дельта Банк».

СТОР. 5

КОРОТКО

■ Управління Служби безпеки України в Івано-Франківській області отримало нового начальника. Відповідно до указу Президента, очільником обласного відомства став Петро Дідух, **передає наш власкор Галина БРУХАЛЬ.**

■ 100 книжок подарували пораненим бійцям, які лікуються у Полтавському госпіталі, працівники обласної бібліотеки ім. І. Котляревського. Вони, виконуючи замовлення військових, передали їм детективи та пригодницьку літературу з власних бібліотек, **повідомляє наш власкор Василь НЕЙЖМАК.**

■ У Житомирі відкрили центр соціальної допомоги учасникам АТО та їхнім сім'ям, **інформує наш кореспондент Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.**

Статус учасника бойових дій отримали вже понад 19 тисяч військових *(Укрінформ)*

У конгресі США вражені реформами на тлі ситуації на сході

ПОЧАТОК НА 1-Й СТО

Своєю чергою, пан Р. Портман зазначив, що для його колег важливо підтримувати Україну, і запевнив, що інформуватиме конгресменів про стан справ на Донбасі, аби вони усвідомлювали всю серйозність ситуації.

«Я вражений реформами і досягненнями, які вже є, адже це робиться на тлі війни», — заявив він, підкресливши, що американська сторона налаштована на поглиблення міжпарламентських зв'язків з Україною.

В. Гройсман окреслив ситуацію на сході України, назвавши її «справжньою агресією проти України і цивілізованого світу». Він відзначив, що США з самого початку конфлікту «називали речі своїми іменами, бо багато країн іменували цю ситуацію по-іншому». У цьому контексті керівник парламенту наголосив на важливості надання Україні зброї оборонного характеру, «бо її введення на Донбас гарантуватиме реальний мир». При цьому В. Гройсман наголосив, що Україна «не збирається нікого атакувати, а кожен день відстрочки надання такої зброї Україна оплачує життями своїх громадян».

Також глава парламенту висловився за посилення санкцій проти Росії, оскільки вона «повинна відповідати за кожну людину, яка загинула на Донбасі через російську зброю».

За словами Голови Верховної Ради, послідовна реалізація цих заходів сприятиме тому, що Російська Федерація змінить свою позицію.

В. Гройсман наголосив на важливості інституційної підтримки реформ в Україні, на економічній підтримці та фінансовій допомозі.

Прес-служба Верховної Ради України.

«Із хабарниками треба розмовляти мовою Кримінального кодексу»

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Ранкове засідання 10 квітня

Кожне звинувачення і кожен натяк про корупцію в державному секторі потрібно ретельно перевірити. Такого висновку дійшли на спеціальній раді коаліції, повідомив учора Голова Верховної Ради Володимир Гройсман під час сесійного засідання. «Хочу запевнити вас у тому, що парламент тут має відіграти важливу роль, — наголосив він. — Я мав розмову із Прем'єр-міністром, і він зацікавлений у публічності та відкритості перевірки цих фактів». Генпрокуратура має чітко поінформувати про те, які були звинувачення і в чому вони полягають. «І коли вони знайдуть своє підтвердження, або якщо знайдуть, кожна людина має бути покарана, — наголосив керівник законодавчого органу. — Іншого варіанта немає. Інакше ніколи не закінчиться процес звинувачень, зловживань і корупції».

Для того, щоб довести задумане до кінця, Володимир Гройсман запропонував у рамках парламентських комітетів з питань боротьби з корупцією та законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності створити спеціальну групу, яка займеться ретельною перевіркою озвучених фактів. Водночас Голова Верховної Ради нагадав, що народні депутати визначили для себе пріоритетним завданням розібратися з тарифною політикою. Тому в рамках профільного Комітету з питань житлово-комунальних послуг та Комітету з питань соціальної політики також варто створити комісію. «Нам потрібно все чітко порахувати: як працюватиме нова система субсидій, — сказав В. Гройсман. — Яку кількість людей буде захищено, а хто лишиться незахищеним».

Народні обранці підтримали протокольне доручення Голови Верховної Ради про створення таких комісій. Глава парламенту також запропонував підтримати звернення до Генерального прокурора з проханням відзвітувати перед народними обранцями про стан розслідування оприлюднених фактів зловживань серед найвищих державних службовців до 7 травня. «Нам потрібно перестати розмовляти гаслами, — сказав В. Гройсман, — з корупціонерами треба розмовляти статтями Кримінального кодексу. Не тільки номерами статей, а термінами ув'язнення». Лише невідворотність покарання змусить боятися зловживати владою, переконаний він.

Вранці народні обранці традиційно мали годину запитань до уряду. Говорили про законність підвищення тарифів на газ та електроенергію. Встановлення економічного обґрунтування вартості комунальних послуг передбачено Коаліційною угодою. На цьому наголосив очільник національної комісії, що здійснює регулювання у сфері енергетичних та комунальних послуг, Дмитро Вовк. Попередня влада, за його словами, довго загравала з населенням, свідомо замовчуючи реальну вартість газу та електроенергії. Нинішнє стрімке зростання тарифів пов'язане, власне, із економічними реаліями. А найменш захищені верстви населення від такого стрімкого подорожчання мають захистити соціальні гарантії, упевнений чиновник.

Рішення про поступове підвищення цін на електроенергію у п'ять етапів та на газ протягом двох років прийняті у лютому і березні цього року, нагадав Д. Вовк. Вони були вимушеними, бо попередній досвід призвів до того, що ми маємо недофінансовані підприємства і завищені показники споживання. Усе це зводиться до того, що занижені тарифи поглинають наші податки.

Ціну на газ формують:
- — вартість самого газу;
- — податки;
- — витрати на транспортування.

За словами керівника національної комісії, станом на квітень, повна ціна газу для підприємств становить майже 9 тисяч 600 гривень. Для населення — 3 тисячі 600 гривень. Це 50 відсотків від тієї вартості, на яку орієнтувалися. Показник стосується передусім людей, які живуть у селах і використовують найбільше газу. Така ціна поширюється на 200 кубічних метрів протягом опалювального періоду з 1 жовтня по 30 квітня. Лише починаючи із 201-го кубу сплачуватимуть 7 тисяч 178 гривень. Зі свого боку, комісія зобов'язала всі енергопередавальні компанії надіслати населенню протягом квітня-травня заявки на отримання субсидій. Завдяки такій допомозі малозабезпечені сім'ї зможуть подужати такі тарифи, упевнений чиновник.

Водночас міністр енергетики та вугільної промисловості Володимир Демчишин із парламентської трибуни повідомив, що протягом року українці споживають майже 14 метрів кубічних газу. Ще 6,8 мільярда — іде на опалювання. Тобто на внутрішні потреби — 21 мільярд метрів кубічних блакитного палива. Нині часто кажуть про те, що маємо 19 мільярдів кубів власного газу, однак це не зовсім так, наголосив урядовець. Три мільярди видобутку ми втратили разом із Кримом (родовища шельфу Чорного моря). Ще півтора мільярда видобуває «Укрнафта» і повністю витрачає їх для внутрішнього споживання. Уже наприкінці травня чиновник пообіцяв вирішити це питання, змінивши менеджмент компанії. Фактично, за його словами, нині лише «Укргазвидобування» передає населенню за пільговими цінами 12,8 мільярда метрів кубічних газу за пільговою ціною. Ще 9 мільярдів треба купувати. Враховуючи курс долара та інші нарахування, ціна вже змішаного палива становить 4,5 тисячі гривень за тисячу метрів кубічних. Якщо ціну газу вдасться якось зменшити, то й тарифи стануть нижчими. Але основною проблемою залишаються надзвичайно великі обсяги споживання газу нашим населенням, наголосив чиновник.

Пізніше про те, як нині нараховуються пільги для населення, прозвітував міністр соціальної політики Павло Розенко. Повідомлена ним інформація вже неодноразово звучала в сесійній залі — схему нарахування пільг суттєво спрощено. Протягом найближчих двох місяців 14 мільйонів родин отримають інформацію про нарахування державної допомоги, а станом на учора, її отримували вже один мільйон двісті тисяч українців.

Народним обранцям знову не вистачило голосів для направлення депутатських запитів до Президента. До розділу «Різне» парламентарії, хоч і без перерви, дійшли вже звичною із майже пустою залою.

Парламентарії привітали з Днем народження народного депутата Олександра Пресмана.

Надія СМІЯН.
Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Марія Іонова, Оксана Продан.

Приватні облгази платитимуть за користування державними газорозподільними мережами

Вечірнє засідання 9 квітня

Враховуючи велику кількість запланованих до розгляду питань, голова фракції Блок Петра Порошенка Юрій Луценко запропонував колегам попрацювати до вичерпання порядку денного. «Сьогодні чистий четвер, у нас добре йде робота. Чистимо країну, чистимо економіку, чистимо карму. Давайте приймемо рішення, що голосуємо до кінця порядку денного, а завтра маємо вихідний і йдемо до церкви», — запропонував він. Однак більшість парламентаріїв погодилися лише з продовженням засідання — щоб не скасовувати заплановану на п'ятницю годину запитань до уряду.

Першим було ухвалено в цілому законопроект про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо децентралізації повноважень у сфері архітектурно-будівельного контролю та удосконалення містобудівного законодавства. За словами заступника голови Комітету з питань будівництва, містобудування і ЖКГ Петра Сабашука, цей документ передбачає розділення функцій контролю та нагляду. «Контроль за архітектурно-будівельною діяльністю передається місцевим радам, тому ні міськрада, ні міський голова вже не зможуть сказати, що це знають, хто і де будує. За державою залишається нагляд», — сказав він.

Здобув підтримку і законопроект «Про ринок природного газу». Заступник голови Комітету з питань ПЕК, ядерної політики та ядерної безпеки Ольга Белькова нагадала, що його метою є створення ефективного, конкурентного середовища на ринку природного газу з урахуванням вимог третього енергетичного пакета. Під час обговорення поправок найпалкіші дискусії точилися довкола норми, яка зобов'язувала приватні облгази платити за користування державними газорозподільними мережами. Пропозицію про скасування цієї норми вніс народний депутат Юрій Мірошниченко (Опозиційний блок), котрий зазначив, що це може призвести до здорожчання газу для населення.

У відповідь представник «Самопомочі» Єгор Соболєв заявив: «Кожна людина, яка пояснює: за цю ідею не треба голосувати, вона погана — це людина Дмитра Фірташа. Крапка».

Олег Ляшко (Радикальна партія) закликав колег підтримати цю поправку, бо вона «дасть можливість повернути вкрадене у держави майно».

Тож після того, як Сергій Соболєв («Батьківщина») заявив, що провал цієї поправки означатиме, що не держава, а «Фірташ далі диктуватиме свої умови», 290 народних депутатів підтримали цей закон в цілому. Норма, яка зобов'язує приватні облгази платити за використання державних газорозподільних мереж, у документі залишилася.

У цілому також ухвалено законопроекти: про внесення змін до Податкового кодексу щодо кредитних зобов'язань; про внесення змін до деяких законів України щодо доступу до публічної інформації у формі відкритих даних; про внесення змін до статті 28 Бюджетного кодексу України щодо доступу до інформації про бюджетні показники у формі відкритих даних; про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо охорони тваринного світу та про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо охорони біорізноманіття); про внесення зміни до статті 16 Основ законодавства України про охорону здоров'я (щодо акредитації аптечних закладів).

Верховна Рада ухвалила в цілому й два законопроекти, які в перспективі дають можливість значно зменшити енергозатратність бюджетних установ — про запровадження нових інвестиційних можливостей, гарантування прав та законних інтересів суб'єктів підприємницької діяльності для проведення масштабної енергомодернізації та про внесення змін до Бюджетного кодексу України (щодо запровадження нових інвестиційних можливостей, гарантування прав та законних інтересів суб'єктів підприємницької діяльності для проведення масштабної енергомодернізації).

«Ці законопроекти запроваджують в Україні європейську практику енергосервісних контрактів, що дасть змогу на 98 тисячах бюджетних установ України на 20—40 відсотків зменшити енергоспоживання», — сказав голова Комітету з питань промислової політики та підприємництва Віктор Галасюк.

Глава парламенту Володимир Гройсман теж висловив задоволення від ухвалення цих документів, оскільки «мав честь працювати над обома законопроектами».

Наступний, ухвалений в цілому законопроект — про внесення зміни до статті 19 Закону «Про міліцію» — дає змогу зберегти грошове та інше забезпечення для захоплених у полон, взятих у заручники чи зниклих безвісти правоохоронців, що дуже важливо для їхніх родин.

Законопроект «Про особливості державного регулювання діяльності суб'єктів підприємницької діяльності, пов'язаної з реалізацією та експортом лісоматеріалів», ухвалений у цілому, запроваджує десятирічний мораторій на експорт лісота пиломатеріалів у необробленому вигляді.

А ось операції із ввезення в Україну лікарських засобів та медичних виробів пропонується звільнити від податку на додану вартість — це передбачається ухваленими в цілому змінами до Податкового кодексу.

Нарешті, хоча б у першому читанні, підтримано законопроект про захист прав споживачів фінансових послуг від наслідків девальвації гривні (реєстр. № 1558-1). У документі прописано загальний механізм реструктуризації усіх споживчих валютних кредитів фізичних осіб шляхом конвертації їх у гривню за курсом, що діяв на дату укладення договору та із збереженням зазначеної у договорі процентної ставки.

Взято за основу й законопроект про внесення змін до Закону «Про звернення громадян», яким передбачається запровадження електронних звернень та петицій.

На початку вечірнього засідання Перший заступник Голови Верховної Ради Андрій Парубій повідомив, що новим координатором коаліції став лідер Радикальної партії Олег Ляшко. Дострокову зміну координатора спричинило рішення першого заступника голови фракції «Народний фронт» Андрія Тетерука про складення цих повноважень.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Об'єднання громад відбуватиметься добровільно і масово, бо стимулюватиметься

САМОВРЯДУВАННЯ

Твердження, що в країні нічого не відбувається щодо децентралізації влади, не відповідають дійсності. Події розвиваються надзвичайно динамічно. У цьому переконаний екс-народний депутат, експерт Програми Ради Європи «Посилення інституційної спроможності органів місцевого самоврядування в Україні», експерт Реанімаційного пакета реформ та представник експертної ради з питань децентралізації Юрій Ганущак.

В областях процеси вже зрушили з місця

Із прийняттям закону про добровільне об'єднання територіальних громад стартувала реформа в частині адміністративно-територіального устрою. Саме об'єднання має відбуватися за певною матрицею — перспективний план формування дієздатних громад. В областях, за словами Ю. Ганущака, процеси вже зрушили з місця. На думку експерта, станом на середину травня уже будуть певні обриси, в червні почнеться об'єднання. «Воно відбуватиметься добровільно й масово, бо стимулюватиметься державою», — наголосив екс-народний депутат.

Після створення дієздатних громад буде вирішено і питання розпорядження землею. Уже розроблено законопроект, який передбачає: рада об'єднаної громади має право розпоряджатися землями в межах усієї громади, але відповідно до за-твердженої містобудівної документації. Нині, переконаний Ю. Ганущак, її не хочуть затверджувати, бо можна «дерибанити» землю як хочеш. Після затвердження документації в землі буде цільове призначення.

«Ми вважаємо, що ця реформа, як і все в нашій країні, відбуватиметься на волонтерських засадах. Уже нині міста районного значення, які дуже хочуть увійти до вищої ліги, тобто отримати повноваження міст обласного значення, працюють із сільськими радами стосовно об'єднання. Але є і такі, що не хочуть такого об'єднання, принаймні на добровільних засадах. Що ж, тоді буде ухвалено рішення про примусове об'єднання. Це однозначно станеться. Бо державі не подобається, як витрачаються бюджетні кошти», — сказав експерт.

Правда полягає в тому, що сільські ради з населенням до п'яти тисяч переважну більшість коштів витрачають на утримання апарату. «Тому держава такого марнотратства довго не терпітиме. Тим паче що йде війна і всі рішення мають ухвалюватися швидко», — наголосив він.

Розвіювання міфів

Чомусь прийнято вважати, що адміністративно-територіальна реформа — болючий процес. Насправді це не так. У всіх країнах, де вона відбулася, саме ці зміни вважаються найуспішнішими. До того ж здійснити її можна без втручання у Конституцію. «Головна причина боязні цієї реформи — «перетрушування» чиновницького апарату. Бояться там, де ці службовці забезпечують результати виборів. Тому, якщо десь іде спротив, однозначно: готується адміністративний ресурс для волевиявлення. В іншому разі чиновник має бути готовий працювати в будь-якому місці, де вкаже держава. Матриця переходів розробляється. Для тих службовців, які мають відповідний кваліфікаційний рівень і досвід, буде більш ніж достатньо можливостей перейти на кращу роботу, ніж нині», — розповів Ю. Ганущак.

> **ДОСЛІВНО**
>
> **Юрій ГАНУЩАК:**
>
> ***«Хто зволікатиме, буде заохочений іншими стимулами, але без грошей».***

Із тієї ж серії і страшилки, що загине село. Навпаки, єдиний спосіб його врятувати — здійснити реформу адмінтер-устрою. Іншого не дано, вважає він: «Це передбачає проведення відповідної інфраструктури до села і відповідальність за це саме село. Воно платитиме екологією, здоровими дітьми, робочою силою. Це взаємний зв'язок між містом і селом. Але це має бути одна адміністративно-територіальна одиниця, з одним управлінням».

Що стосується змін до Конституції, то, на думку Ю. Ганущака, реально цей процес упиратиметься лише в одне — політичну дискусію навколо пункту «кому підпорядкований представник держави на місцях — префект (урядник)». «Якщо буде зволікання з прийняттям конституційних змін, значить, ЄС ще не пояснив, кому потрібно, як працює система організації влади», — вважає він.

Загалом префект (урядник) здійснює контроль за актами органів місцевого самоврядування і координує діяльність територіальних органів виконавчої влади. «Відповідні законопроекти вже розроблені й опрацьовуються. Сподіваюся, що політикум дозріє достатньо швидко», — констатував експерт.

Олена ГОРБУНОВА.

В Одесі вшанували пам'ять моряків

Учора під час робочої поїздки до Одеської області Президент України Петро Порошенко поклав букет квітів з українською стрічкою до пам'ятника Невідомому матросу і привытав ветеранів (на знімку)***. Присутні вшанували пам'ять загиблих визволителів хвилиною мовчання. Після чого було виконано Гімн України.***

У заході також узяли участь представники обласної і міської влади, громадські діячі та духівництво, **передає наш власкор Кирило ВОРОНКОВ.**

У рамках робочої поїздки до Одеської області Президент Петро Порошенко, **як повідомила його прес-служба**, відвідав флагман Військово-Морських Сил України фрегат «Гетьман Сагайдачний». Спілкуючись з моряками, Президент заявив про початок реалізації програми відродження українського військового морського флоту. «Україна була, є і буде морською державою», — зазначив Петро Порошенко.

За словами Президента, запорукою відродження і слави ВМС України стане не лише їхнє технічне переоснащення. «Головним у цьому є справжній український патріотичний бойовий дух. Упевнений, що спільними зусиллями ми подолаємо всі труднощі і відродимо флот. Головне, що в нас є його основа — ви, військові моряки, вірні присязі і флотським традиціям, готові виконати свій обов'язок перед народом України», — сказав П. Порошенко.

Президент привітав моряків із 71-ю річницею визволення Одеси від фашистських загарбників.

Фото Михайла ПАЛІНЧАКА (прес-служба Президента України).

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» щодо служби у військовому резерві в особливий період

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести до Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., №38, ст. 324 із наступними змінами) такі зміни:

1) в абзаці шостому частини дев'ятої статті 1 слова «в добровільному порядку» виключити;

2) у частині сьомій статті 2 слова «в добровільному порядку» виключити;

3) доповнити статтею 26^2 такого змісту:

«Стаття 26^2. Проходження служби у військовому резерві в особливий період

1. В особливий період на службу у військовому оперативному резерві першої черги в обов'язковому порядку зараховуються військовослужбовці, звільнені із строкової військової служби, військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, які за своїми професійно-психологічними характеристиками і станом здоров'я придатні до служби у військовому резерві та відповідають встановленим вимогам проходження служби у військовому резерві.

Зарахування на службу у військовому оперативному резерві першої черги здійснюється командирами (начальниками) військових частин (установ) під час звільнення військовослужбовців із строкової військової служби або військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, про що такий військовослужбовець у день звільнення письмово повідомляється командиром (начальником) військової частини під особистий підпис.

2. Контракт про проходження громадянином України служби у військовому резерві Збройних Сил України або інших військових формувань не може бути припиненим (розірваним) в особливий період, а громадянин, який його уклав та зарахований до військового оперативного резерву першої черги, продовжує службу у військовому резерві Збройних Сил України або інших військових формувань на умовах, визначених законодавством, до завершення особливого періоду.

3. Після завершення особливого періоду громадяни, які проходили службу у військовому оперативному резерві першої черги, мають право в добровільному порядку укласти контракт на проходження служби у військовому резерві на умовах, визначених цим Законом».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

3. Рекомендувати Президенту України привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
19 березня 2015 року.
№265-VIII.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законів України щодо розвідувальних органів України

Верховна Рада України **постановляє**:

I. Внести зміни до таких законів України:

1. Частину четверту статті 8 Закону України «Про оперативно- розшукову діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., №22, ст. 303; 2013 р., №21, ст. 208) доповнити реченням такого змісту: «Строк дії ухвали слідчого судді про дозвіл на проведення такого заходу не може перевищувати шести місяців».

2. У Законі України «Про розвідувальні органи України» (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., №19, ст. № 94; 2006 р., №14, ст. 116; 2011 р., №4, ст. 27):

1) частину третю статті 6 викласти в такій редакції:

«Розвідувальний орган Міністерства оборони України може залучати органи військового управління розвідки та військові частини розвідки Збройних Сил України в порядку, визначеному Президентом України, до заходів добування розвідувальної інформації з метою підготовки і застосування Збройних Сил України для оборони держави та боротьби з тероризмом. Під час добування розвідувальної інформації органи військового управління розвідки та військові частини розвідки Збройних Сил України застосовують технічні засоби розвідки, а в особливий період і під час залучення до боротьби з тероризмом - спеціальні технічні засоби. У таких випадках на військовослужбовців та працівників зазначених органів і військових частин не поширюються положення цього Закону та Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність», якими регулюються питання визначення правового статусу, надання повноважень та гарантування соціального захисту»;

2) у статті 9:

абзац дев'ятий викласти в такій редакції:

«виступати замовниками науково-дослідних, дослідно-конструкторських та інших робіт у галузі розроблення і виготовлення технічних засобів розвідки і спеціальних технічних засобів, необхідних для здійснення розвідувальної діяльності, створювати, закуповувати і застосовувати технічні засоби розвідки та спеціальні технічні засоби в порядку, визначеному законодавством»;

доповнити абзацом такого змісту:

«проникати в міжнародні терористичні, злочинні групи чи організації, а також організації, що здійснюють підривну діяльність проти України, з метою запобігання чи припинення їхньої протиправної діяльності та встановлення осіб, які їм сприяють».

3. У статті 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., №16, ст. 255; 2011 р., №31, ст. 303; 2013 р., №41, ст. 550; 2014 р., №14, ст. 595, №29, ст. 942):

1) абзац другий частини першої після слів «або регіонального органу Служби безпеки України» доповнити словами «військовозобов'язані Служби зовнішньої розвідки України - за викликом Служби зовнішньої розвідки України»;

2) перше речення частини третьої після слів «на військовому обліку» доповнити словами «військовозобов'язані Служби зовнішньої розвідки України - за викликом Служби зовнішньої розвідки України»;

3) перше речення абзацу першого частини п'ятої після слів «регіональні органи Служби безпеки України» доповнити словами «військовозобов'язаних Служби зовнішньої розвідки України - Служба зовнішньої розвідки України».

4. У Законі України «Про військовий обов'язок і військову службу» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., №38, ст. 324 із наступними змінами):

1) у частині другій статті 33 слова «іншими міністерствами та центральними органами виконавчої влади» замінити словами «Служби зовнішньої розвідки України, центральними органами виконавчої влади, які відповідно до закону здійснюють керівництво військовими формуваннями, правоохоронними органами спеціального призначення»;

2) статтю 34 після частини другої доповнити новою частиною такого змісту:

«3. Ведення персонально-якісного обліку військовозобов'язаних Служби зовнішньої розвідки України покладається на відповідні підрозділи Служби зовнішньої розвідки України».

У зв'язку з цим частини третю і четверту вважати відповідно частинами четвертою і п'ятою;

3) у статті 37:

абзац сьомий пункту 2 частини першої доповнити словами «Служби зовнішньої розвідки України»;

абзац перший частини шостої після слів «або регіональних органах Служби безпеки України» доповнити словами «військовозобов'язаних Служби зовнішньої розвідки України у відповідному підрозділі Служби зовнішньої розвідки України»;

частину сьому викласти в такій редакції:

«7. Взяття на військовий облік військовозобов'язаних Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України здійснюється з урахуванням особливостей, визначених законами України «Про Службу безпеки України» і «Про Службу зовнішньої розвідки України».

5. Закон України «Про Службу зовнішньої розвідки України» (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., №8, ст. 94; 2008 р., №№5 - 8, ст. 78) доповнити статтею 7^1 такого змісту:

«Стаття 7^1. Зарахування у запас Служби зовнішньої розвідки України або Збройних Сил України

Військовослужбовці Служби зовнішньої розвідки України, які вислужили встановлені строки військової служби і звільнені з військової служби у Службі зовнішньої розвідки України, зараховуються у запас Служби зовнішньої розвідки України або Збройних Сил України у порядку, визначеному Законом України «Про військовий обов'язок і військову службу».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України у тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом:

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
19 березня 2015 року.
№267-VIII.

Чи прийде «українська весна» на Донбас?

ЗАКІНЧЕННЯ. ПОЧАТОК У № 65 (6069) ЗА 10 КВІТНЯ

30-і роки стали чи не найстрашнішою сторінкою в історії Донбасу. Всю глибину потрясінь, які випали на долю його мешканців, важко уявити нащадкам, дехто з яких ностальгійно згадує радянські часи. Як, утім, і їхнім опонентам, котрі закидають донбасівцям незнищенний «совкізм».

Суцільна колективізація фактично знищила традиційне донецьке село — працьовите, співуче і багатонаціональне. Не тільки українці, які становили переважну більшість місцевого селянства, а й греки, німці, молдавани, євреї тощо увійшли в епоху колективізації вільними трударями, а стали в ній безправними кріпаками, які працювали за мізерну плату, що називалася трудоднями. Незалежно від того, чи це були піднесені пресою до висот слави грекиня П. Ангеліна й українка М. Бакай, чи мільйони безіменних трудівників.

Більшовики намагатимуться залюднити мертві після Голодомору села російськими переселенцями. З понад 150 тис. росіян, переселених сюди наприкінці осені 1933-го — взимку 1934-го, чимало втечуть назад, розпродавши за безцінь привезені майно та худобу. Мовчатимуть про причини свого переселення на Донбас і кілька тисяч поляків та німців, депортованих сюди в лютому — березні 1935 року.

Прикметами щербатої долі пересічних донбасівців стануть і гучні справи «шкідників», яких вишукуватимуть по шахтах і заводах, та «українських буржуазних націоналістів», грецька, болгарська та німецька спецоперації і, врешті-решт, ліквідація всіх національних районів.

Найстрашніше ж те, що більшовикам вдалося не лише упокорити етноси Донбасу, знищивши в їхньому середовищі щонайменші вияви та паростки вільнодумства, а й фактично витравити історичну пам'ять народу в усіх її етнічних формах. Стрімка урбанізація спростила це завдання радянських пропагандистів: на кінець 30-х рр. сільське населення регіону зменшилося в півтора разу, натомість кількість городян зросла вшестеро(!). У 1939 р. ними вже були 68% українців регіону. На них припадала вагома частка у міському робітництві, проте російська його складова зростала значно швидше, і передовсім за рахунок міграції.

Суперечності між цими двома найбільшими когортами донецького пролетаріату виливалися у побутові тертя та хуліганство, частогусто з національним забарвленням. Конфліктні ситуації на повсякденному рівні генерувала непослідовна апаратна українізація: технічна інтелігенція та надіслані з центру управлінці не приховували зверхнього ставлення до вчорашніх селян-українців, а робітники — вихідці з Росії, хоча і мешкали поруч у тих самих бараках, казармах та гуртожитках, сприймали українізацію як особисту образу.

Різкий поворот національної політики, що спричинив самогубство М. Скрипника та подальше згасання реальної українізації, був сприйнятий у цьому середовищі як належне, а події та тенденції кінця 30-х рр. закріпили остаточний результат, і на національні амбіції було накладене негласне табу. Хоча на передвоєнних фото ще можна було побачити вихованців та викладачів радянських шкіл у вишиванках. Упродовж 1938 р. школи масово переводяться на російську мову викладання, а етнічні громади завмирають в очікуванні депортацій.

Українці Донбасу, становлячи абсолютну більшість населення у селах та містах, катастрофічно поступалися прийшлим росіянам і у соціальній, і у культурній царинах. Уже на час всесоюзного перепису 1926 р. 38% від загальної їх кількості назвали своєю рідною мовою російську. Епіцентром мовної асиміляції були міста — тоді як 92% українців-селян вважали рідною українську, серед городян регіону частка україномовних дорівнювала 54%.

Росіяни позиціонувалися більшовицьким урядом як передовий загін, авангард пролетарського руху, соціальна база партійно-радянської диктатури, її надійний союзник і опора. У цьому контексті зрозуміла та увага, яка приділялася владою цій частині населення, нерідко за рахунок ущемлення прав решти жителів регіону — включно з тими соціальними прошарками росіян (донські козаки та старожитнє російське селянство), які до числа таких союзників не належали. Втілювалися в життя партійні принципи і схеми, згідно з якими беззастережне право на врахування своїх інтересів мав лише пролетаріат, і передовсім російський, як найбільш чисельний та революційний. Про врахування інтересів селянства, а тим більше — козацтва, не йшлося, на цього «тимчасового попутника» зважали лише з тактичних міркувань. Загалом в етнонаціональній практиці більшовиків усе підпорядковувалося класовому принципу, для них просто не існувало росіян чи українців як таких. Цей алгоритм керування міжетнічними відносинами в регіоні діяв протягом усієї сталінської доби, сягнувши апогею на завершальному своєму етапі.

Сучасні масмедіа час від часу нагадують, що повоєнний Донбас був одним з найнебезпечніших місць проживання з високим рівнем злочинності. Серед чинників, які до цього призвели, називають примусове переміщення сюди депортованих, злочинців, спецпоселенців тощо.

Почасти це справді так. Відновлення зруйнованого господарства потребувало мільйонів робочих рук. Ще до закінчення Другої світової війни тут знову розгорнулися широкомасштабні оргнабори, примусове залучення до праці репатрійованих та інтернованих, розконвойованих і амністованих осіб, військовополонених. Упродовж 1944—1947 рр. у регіоні діяло 13 таборів (37,8% від усієї кількості аналогічних установ в Україні), де утримувалося від 33 288 до 110 749 осіб. Питома вага полонених серед працівників на Донбасі становила близько 43%; серед тих, хто був задіяний на відновленні шахт, 25—40% припадало на репатрійованих. Крім того, у квітні-вересні 1945 р. сюди було спрямовано приблизно 4,3 тис. українських родин з 3 районів, що відійшли згідно з міждержавними угодами до Польщі.

Загалом, це була практика, характерна і звичайна для пізньосталінської доби. Не забуваймо, що СРСР на той час мав чи не найбільшу в світі мережу виправно-трудових закладів, а ГУЛАГ став візитною карткою радянської державної системи. Відповідно Донбас мало чим відрізнявся від решти найменш привабливих для життя регіонів. Тут, як і скрізь у країні, з успіхом застосовувалися методи нещадного позаекономічного визиску. Власне, величезна частка промислових об'єктів відбудовувалася після війни силами названих вище категорій населення. Причому саме таких об'єктів на Донбасі налічувалося особливо багато.

Це, безперечно, був потужний важіль впливу на базові основи життєдіяльності регіональної спільноти. Але лише один із багатьох. Не менш відчутно давалася взнаки плинність населення. Якщо впродовж 1944—1959 рр. до регіону прибуло 7,85 млн. осіб, то вибуло — 5,32 млн. За рахунок мобілізації трудових ресурсів кількість населення зросла порівняно з 1943 р. більш як на 300%, однак закріплення працівників на постійній основі залишалося недосяжною метою уряду. Фактично Донбас перетворився на вілезений «прохідний двір». Чи можна було за таких обставин розробити, а головне, ефективно реалізувати якісь довготермінові соціальні чи культурні програми? Запитання риторичне. Передовсім потрібні були умови для того, щоб люди почали сприймати цю територію не як транзитний пункт свого існування, а як нову батьківщину. Для цього знадобився час, і немалий. Реальні та кардинальні зміни у державної влади до регіону, його жителів, інтересів та потреб відбулися лише на хвилі десталінізації.

У 1956 р. було прийнято урядову постанову «Про невідкладні заходи щодо розвитку вугільної промисловості Української РСР». Відповідно до неї планувалося побудувати у стислі строки кілька десятків нових шахт. Усі 25 областей республіки, а також її столиця зобов'язалися спорудити по одному-два таких підприємства. Виконувалися союзні настанови руками молоді, для неї було розгорнуто масовий комсомольський рух.

«Золотою ерою» став для донбасівського робітництва, як не дивно, період брежнєвського застою. Саме за цей час були запроваджені прогресивні методи оплати праці, система грошового та соціального стимулювання, засоби соціального захисту та пільги для трудівників промисловості. Робітничі міста і селища отримували трамвай, тролейбус, водогін, будинки культури, краєзнавчі та інші музеї. Офіційно зареєстровані заощадження мешканців Донбасу зросли впродовж 1965—1980 рр. на 741%.

Однак поліпшення виявилося нетривалим. З відкриттям у Західному Сибіру потужних родовищ нафти і газу почалася орієнтація союзної економіки на ці енергоносії. Відповідно провідна галузь промисловості Донбасу — вуглевидобувна — вступає в стадію стагнації, незабаром зношеність основних її фондів сягнула 40%. Відповідно диспропорції у розміщенні та професійній зайнятості населення переходять з розряду особливостей регіону у категорію його проблем.

Економічні складнощі віддзеркалюються в етнокультурній сфері. Насамперед слід знову згадати про стрімке зростання у структурі населення регіону частки росіян і пов'язаний з цим потужний процес мовної асиміляції українців та етнічних меншин. Співвідношення між українським та російським етносами становило відповідно 54,8 і 41,7% у 1970 р.; 52,8 і 43,8 у 1979-му, та 51,9 і 44,8 у 1989 році. У Донецькій області питома вага росіян досягла максимуму в 1989 р. і становила 43,6%.

Послідовно, за рахунок згортання мережі закладів з національними мовами викладання, збільшувалася кількість російських шкіл і, відповідно, дво- та російськомовних. Міста перетворювалися на осередки русифікації, яка набирала обертів перш за все за рахунок дисперсних етнічних громад. Після XXIV з'їзду КПРС, який назвав уявну спільноту "радянський народ" історичною реальністю, давнє російсько-українське культурне протистояння, зокрема на Донбасі, перейшло у завершальну фазу. Принаймні, так тоді вважалося.

За рахунок яких етнічних чинників це відбулося? Відповідь, здавалося б, лежить на поверхні. Русифікація засвідчила асимілятивну дію російської культури, причому найбільш потужно вона відчувалася в середовищі етнічних меншин. За даними перепису 1979 р., в Луганській області російську мову вважали рідною 69,9% білорусів, 95,8% євреїв, 91% греків, 74% татар.

Другою, і найбільш численною, жертвою русифікації стали українці. Процеси в їхньому середовищі досить часто характеризують через концепцію «плавильного тигля», в якому, мовляв, формується нова національна ідентичність. Проте така образність не додає цій тезі, як і низці інших, переконливості. Принципова відмінність етнокультурних процесів, які відбувалися на радянському Донбасі, у тому, що новотворена ідентичність перебувала поза будь-яким етнічним контекстом. Те, що регіональна спільнота віддавала у повсякденному житті перевагу російській мові як засобу міжнаціонального спілкування, далеко не завжди означало російське проникнення у ментальному чи культурному сенсі. І жодного парадокса тут немає, що засвідчує, скажімо, приклад маріупольських греків. Обидві складові їхньої громади — і уруми, й еллини — у побуті переважно перейшли на російську, але росіянами від того не стали. Як не стали і «донбасівцями», хоча за певних ситуацій (політичних зокрема) її члени справді могли усвідомлювати себе причетними до цієї уявної спільноти і виступати більш-менш консолідовано. Проте говорити про виникнення якоїсь нової етнокультурної спільноти було б безпідставно.

Слід також мати на увазі, що впродовж усієї радянської епохи денаціоналізуючу дію влади відчутно нейтралізував стабілізуючий вплив донбасівського села, яке перебувало осторонь тогочасних процесів етнокультурної стандартизації. Тут здобутки партійних догматиків у справі знищення етнічності були, м'яко кажучи, не такими вражаючими.

У добу випробування незалежністю донбасівська спільнота вступила з тягарем соціально-економічних та суспільно-політичних проблем. Посилився суперечливий характер етнополітичних процесів. Вкотре загострилося російсько-українське протистояння — за нових історичних умов воно загрожувало набути геополітичного масштабу і змісту. Але в 1991 р. населення регіону у переважній своїй більшості підтримало ідею незалежності і практику втілення її в життя.

Проте труднощі й суперечності нікуди не поділися, етнокультурна дистанція між Донбасом та рештою країни залишалася, і сподівання на те, що із здобуттям незалежності все вирішуватиметься саме собою, ледь не автоматично, розвіювалися. Натомість зростала суспільна напруга навколо перспектив етнокультурної орієнтації регіону. Не оминули її своєю увагою і суспільствознавці — з'явився відомий нині концепт «двох Україн».

Звернемося знову до статистики. З 4 825,6 тис. осіб, які мешкали в Донецькій області на початку 2001 р., переважну більшість — 56,9% — становили українці. Однак 74,9% населення назвало рідною мовою російську. Етнічні меншини переважно вступили в завершальну фазу мовної асиміляції. Лише два(!) етноси разом з українцями продовжували чинити їй опір — роми та азербайджанці. Менш вражаючі, але схожі за змістом процеси розгорталися на Луганщині, де з 2 540,2 тис. мешканців 58% були українцями, а питома вага україномовних становила 50,4%. На межі двомовності балансували вірмени (44,6% проти 53,4% російськомовних), цигани (51,2 та 40,6% відповідно), азербайджанці (47,9 та 49% відповідно). Впритул до них наближалися грузини, серед яких було 57,4% русифікованих. Решта етнічних громад упевнено крокувала шляхом мовної асиміляції.

Нарешті, варто додати таке. За всієї їхньої промовистості наведені цифри є лише віддзеркаленням тривалої і суперечливої етнонаціональної історії Донбасу. Це природно, зрозуміло, і протягом років незалежності не створювало істотних викликів суспільному спокою. Хіба що були традиційні сплески громадської, переважно партійної та медійної, активності, у переддень чергових виборів.

Що ж змінилося у 2014 році? Як так сталося, що на загал національно індиферентні мешканці поліетнічного Донбасу опинилися в епіцентрі українсько-російського протистояння? Причому спусковим його механізмом стали начебто ідеї «русского мира». І це в регіоні, де переважну більшість населення становлять українці, де «Русский блок» на позаминулих парламентських виборах отримав 0,51% голосів, а партія «ЗУБР» зі схожою ж програмою — усього-на-всього 0,45%.

Шукаючи пояснення такого парадокса, слід мати на увазі, що тут, як і в інших складових «гібридної» реальності, є чимало причин — очевидних і малопомітних. Владі, і українській, і в Росії, їх треба бачити, осмислювати і враховувати. А для цього насамперед знати, бодай на елементарному рівні, історію цього унікального обширу.

Адресуючи справедливі претензії російській стороні, слід констатувати, що український політикум не меншою мірою відповідальний за донбаський розлом. Особливості регіональної свідомості давно і добре відомі. Хіба що лінивий не експлуатував концепт «двох Україн». Хіба що абсолютно нечестолюбна публічна особа пропустила можливість пропіаритися на цьому. Експлуатація специфіки донбасівської ідентичності — в позитивному чи в негативному ключі — правила за інструмент здобуття влади, її утримання, для визисків і надприбутків.

А власне на проблеми Донбасу, які генерували конфліктну складову регіональної свідомості, мало зважали. Навпаки — час від часу її культивували саме з метою розмежування сфер впливу центральної і місцевих еліт. Саме «вотчинний» підхід до регіону, відсутність державницького стратегічного бачення та громадянської відповідальності, а не міжнаціональні суперечності перебувають в підоснові трагічних подій на Донбасі.

Політикум країни традиційно ігнорував настійливі зауваження науковців та громадських діячів про те, що творення модерного державного проекту «Україна» не в останню чергу залежить від інтегрування в нього донецької регіональної спільноти. В нескінченних змаганнях за владу і збагачення втрачався дорогоцінний час. Тим часом промисловий комплекс Донбасу деградував морально і фізично, а відповідно накопичувалися економічні й соціальні проблеми.

Натомість наші сусіди не гаяли часу: створювали й фінансували проросійські партії та організації на засадах євроазійської риторики, поширювали ідеї «русского мира», рекрутували молодь і грали на ностальгії старшого покоління за радянськими часами. Генеровані політиками та політтехнологами міфи про защемлення прав російськомовних на Донбасі не отримували достойної відповіді. Мало того, впродовж років незалежності і діюча влада, і опозиція гралися в піддавки із силами, що становили потенційну загрозу державному суверенітету, несли в маси ідеї вищості російської культури, російськості Донбасу. Універсальною відповіддю на такі зауваження стала поблажлива формула «двох Україн», в якій українці поставали в двох сортах — справжніх і не зовсім.

Мало хто підіймав свій голос, аби засвідчити: Донбас — це Україна.

Донбас — це автор вірша «Любіть Україну» Володимир Сосюра — уродженець Дебальцевого; автор радянської українізації Микола Скрипник — уродженець Ясинуватої; автор культової праці «Інтернаціоналізм чи русифікація?» Герой України Іван Дзюба — уродженець с. Миколаївка Волноваського району; співавтор IV Універсалу, видатний український соціолог, публіцист, поет, провітитель Микита Шаповал — уродженець с. Сріблянка Артемівського району; фотолітописець Другої світової війни Євген Халдей — уродженець Донецька; видатний актор і режисер Леонід Биков — уродженець с. Знаменське (нині Черкаське) Слов'янського району; незабутній золотий голос України Анатолій Солов'яненко — уродженець Донецька, та багато інших видатних постатей науки і культури, з якими асоціюється модерний поступ України.

Сучасний світ складається з держав-націй. Зовсім не випадково центральна структура, що стоїть на захисті колективної безпеки в сучасному взаємозалежному світі, називається Організація Об'єднаних Націй. Національна держава

Русифікація засвідчила асимілятивну дію російської культури, причому найбільш потужно вона відчувалася в середовищі етнічних меншин

(форми її можуть бути різними — від неоімперій до націй-громадянських республік) залишається універсальним, найбільш стійким і ефективним феноменом структурування сучасного світу.

Чи є у «ЛНР»/«ДНР» чи то у проекту «Новоросія» хоч якісь перспективи стати повноцінними державами-націями? Звичайно, ні. Уявімо, суто гіпотетично, легітимацію цих фейкових утворень і перетворення їх на повноцінні держави з відповідним апаратом управління... Перше, що доведеться зробити цим «народним республікам», втілюючи гасла «русской весны» в практику державного життя, — це здійснити таку собі етнополітичну інверсію. Сутність її, наслідуючи логіку лідерів «ЛНР»/«ДНР» та їхніх консультантів, полягатиме в розвороті на 180° національної політики. Тоді абсолютна більшість, тобто — українці, що тут мешкають, мають перетворитися на етнічну меншість. Але цей разючий демографічний нонсенс не можна вирівняти жодними адміністративними маніпуляціями.

Таким чином, єдино можлива перспективна орієнтація «Новоросії» та «ЛНР»/«ДНР» аналогічна Криму — перетворитися на федеральний округ Російської Федерації, у якій цей демографічний казус може бути знівельований на загальнодержавному рівні.

Чи відповідає це інтересам мешканців Донбасу?

Звичайно, ні. Чому?

Відповідь на поверхні: немає такого етносу — «російськомовні».

Чим же насправді є події на Донбасі впродовж останнього року?

На Донбасі в двобої зійшлися два світи, що розмовляють часто-густо однією мовою!

Мова — не єдиний, хоча й доволі важливий, чинник колективної та індивідуальної самоідентифікації. Дво- і багатомовність — модерні феномени сучасного глобального світу, які не заважають сучасним національним проектам динамічно розвиватися. Навпаки — стимулюють розвиток. В сучасну епоху ця етнодиференціююча ознака поволі відсувається на периферію суспільно-політичної значущості рештою характеристик нації. Таких, як спільність соціально-економічного життя, історії та культури, психічного складу (того, що зараз називають модним словом «ментальність»). Вирішальної ваги набуває не мовна, а ментальна складова. Саме вона є об'єднавчою віссю сучасних націй, націлених на вільне існування у взаємозалежному космополітичному світі. Нації, що, так би мовити, «застрягли» на доіндустріальних стадіях розвитку, навпаки, культивують мовні та традиційні принципи самозбереження, перебуваючи на позиціях озброєної фортеці стосовно навколишнього світу.

В цьому сенсі події на Донбасі симптоматичні і показові водночас. Тут відбувається не боротьба за право «російськомовних» і далі розмовляти російською. Триває протистояння навколо питання, в якому контексті вибудовуватиметься майбутнє донбасівців.

Чому ж стільки донбасівців піддалися гаслам «русского мира»? Віддаючи належне винахідливості «агітпропу», передовсім телебачення, слід визнати, що розмитість, невизначеність самоідентифікації місцевих мешканців, громадянський інфантилізм та малоросійський синдром утвердилися на Донбасі задовго до подій «русской весны».

Загалом регіональна ідентичність актуалізується і входить у суперечність із загальнодержавним контекстом там, де відсутні потужні джерела генерування загальнонаціональної ідентичності. Хронічні соціально-економічні проблеми в умовах економічної кризи та технічної деградації основних виробничих галузей, соціальні негаразди і, що кривити душею, соціальні хвороби, тотальна корупція, яка знекровлювала й деформувала виробниче і суспільно-політичне життя регіону, формально здійснювана непослідовна гуманітарна політика — ці та інші чинники перетворилися на джерело накопичення соціальної напруги. На неї влада не те щоб не зважала. Вона нею користувалася в політичних цілях, уміло випускаючи надмірну «пару» під час виборчих кампаній.

Донбас з огляду на кількість населення та рівень його урбанізації був ласим шматком електорального пирога. За числом зареєстрованих громадських організацій та первинних партійних осередків він поступався лишень Львівській та Київській областям. Принадність впливу на регіон багатократно підсилювалася його вагою в загальнонаціональному народногосподарському комплексі: тут донедавна вироблялося понад 11,7% ВВП України, розміщувалося 11,2% основних фондів, 21,2% промислового виробництва держави, Донбас давав 21,5% експорту, 9,5% інвестицій у основний капітал.

За роки незалежності в політичній системі координат склалася непересічна ситуація: на суттєвій відстані від Києва в українсько-російському прикордонні Донбас відігравав таку роль, на яку не міг претендувати жоден з регіонів. Потужність його політичної ваги обумовлювалася не лишень промисловим потенціалом та статками місцевих олігархів, як може здатися на перший погляд. Особливої впливовості цьому політичному плацдарму надавала та обставина, що він виступав єдиним фронтом. Місцевим елітам, які переважно паразитували на його виробничих потужностях, вдалося скерувати соціальну агресію в напрямку далекого і незрозумілого Києва. Ситуація насправді була парадоксальною: місцеві клани наживали величезні статки на застарілих виробництвах, мало переймаючись їхньою модернізацією та реструктуризацією; шкідливість виробництв у рази перевищувала припустимі норми; смертність на донецьких шахтах (не кажучи про «копанки») була чи не найвищою в світі, а відповідальність за це покладалася не на їх цілком місцевих власників, а на далекий Київ. Врешті вигадливості політтехнологів, які спромоглися втлумачити простому люду, що в підоснові їх негараздів лежить не надексплуатація, а несправедливий перерозподіл державного бюджету, можна лишень віддати належне. Фраза про те, що Донбас годує Україну, стала лейтмотивом його політичної позиції. Виходячи з неї, він від виборів до виборів приводив до влади своїх господарів, у яких, всупереч природному, здавалося б, класовому відчуттю, вбачав захисників та представників інтересів простих трударів. Такої феноменальної підтримки виборцями господарів регіону (корупційна складова, безумовно, також відіграла вагому роль) — господарів у буквальному сенсі, певне, не знав жоден із політичних майданчиків України. Господарі Донбасу посідали вищі сходинки у рейтингах найбагатших людей країни, а виборець шукав відповідальних за його межами.

На щастя, перспектива інтеграції Донбасу в загальноукраїнський політичний та етнокультурний проект сьогодні не виглядає утопічною. Перспективу цю, слід зауважити, створюють не політики, які й досі в своїй переважній масі не усвідомили гостроту проблеми та свої стратегічні помилки і помітно відстають від суспільства, що динамічно дорослішає. Сьогодні практично немає регіонів, які б не прийняли донецьких переселенців і, попри наболілі образи та укорінені стереотипи, не зробили крок назустріч одне одному, розумінню місця України у нашому спільному житті. Хто знає, скільки б часу пішло на це усвідомлення, якби не страшні потрясіння останнього періоду?

Врешті ніщо так не об'єднує, як спільно пережите горе.

Хіба що спільна перемога.

Саме з нею на Донбас прийде весна. Вона буде українською — з миром і добром. За умови врозумленої політики української влади і усвідомлення західним світом драматичності нинішньої ситуації в Україні як загрози для безпеки Європи, її фрагментації.

P. S. У зарубіжних засобах масової інформації, судженнях багатьох державних діячів і політиків наскрізно проходить думка про те, що нинішні події в Україні, битва за неї є грандіозним геополітичним зіткненням за майбутнє Європи. А відтак — і за місце нашої країни та роль Росії у цьому майбутньому. Протиборство відразу ж перестало бути справою лише двох держав, у нього втягується, прямо чи опосередковано, дедалі більше суб'єктів міжнародної спільноти, а також політичних сил.

Крізь реалії начебто локального збройного конфлікту Україна розглядається як стратегічний бастіон, фортечний заслін західної цивілізації проти російської експансії, яка навряд чи задовольниться зупинкою на цьому рубежі. Патологічна фіксація уваги Росії на зазначеній проблематиці, засвідчуючи її глибоку і болісну постімперську травму, водночас демонструє неприховане прагнення відновити своє домінуюче становище на пострадянському просторі. Потужною мотивацією у таких домаганнях стала позиція США, які відводять Росії в новому світовому порядку місце другорядного гравця, зобов'язаного грати за встановленими для нього правилами.

Погляди прихильників України на джерела і перебіг конфлікту, а головне, на шляхи його врегулювання особливих сумнівів чи заперечень не викликають. За винятком одного, але критично важливого: не завжди враховується наявність по обидва боки лінії розмежування ядерних держав. За таких умов традиційні підходи та концепції придатні далеко не завжди, а прямолінійна непоступливість чи безоглядність загрожують обернутися новими потрясіннями. Саме це, гадаю, мав на увазі професор Ю. Вебер, застерігаючи на сторінках американської газети «The Washington Post»: стратегія США може дати їм перемогу в майбутньому, але ціною смерті і знищення України. А ще один автор на сторінках цього само авторитетного видання з цифрами в руках доводить, що Заходу не вдалося зробити практично нічого суттєвого, щоб змінити воєнні розрахунки В. Путіна. У тому числі через санкції, які не справили очікуваного впливу на російську економіку.

З другого боку, форсуються зусилля у матеріалізації тези про передачу Україні зброї, включаючи летальну — до цього активно підштовхують Білий дім. Сюди ж слід віднести перебування у нашій країні військових спеціалістів з країн НАТО, проведення на її території відповідних навчань. Що теж слугує інтересам «партії війни» в українській владі, де війна стала для декого прибутковим бізнесом і дієвим засобом посилення впливовості, закріплення у державній ієрархії.

Найнебезпечніше ж те, що такі кроки стають додатковим серйозним подразником для Росії в її агресивних устремліннях. Як на мене, має рацію оглядач Ш. Мілн з британської «The Guardian», зазначаючи: як показала історія XX століття, саме з відправленням військових радників починається катастрофічна ескалація конфліктів. І, додамо від себе, це нині йде врозріз із пунктом 10 Мінських угод — про те, що з території України мають бути виведені всі іноземні війська.

Безумовно, Мінські угоди є нічим іншим, як оформленням результатів бойових дій. А також у них стоять на кону політичний авторитет, імідж та репутація чотирьох президентів — України, Росії, Німеччини і Франції. Кожен з них переслідує, ясна річ, свої інтереси та цілі, але від того, у чому втілюються їхні домовленості, залежить доля Європи і світу.

Чи принесе це тривкий мир? Чи зможе жити з таким результатом Україна і чи збережеться вона як держава? Врешті-решт, чи переможе розуміння того, що коли не робити нічого, війну ніхто не виграє — вона просто замре, перетікатиме у фазу «замороженого конфлікту», і наша отча земля стане ще одним «ігровим майданчиком» для великих держав.

Отже, Мінські угоди слід не абсолютизувати, а розглядати як документи хоча й важливі та необхідні, але проміжні, покликані забезпечити реальне перемир'я і дати можливість для вироблення остаточних — дієвих та результативних — домовленостей. Які, на цьому варто наголосити особливо, мали б міжнародно визнаний і зобов'язуючий характер. Інакше вони будуть використані протиборчими сторонами лише як привід до чергової відмобілізації.

Якщо виключити варіант продовження війни до переможної поразки і остаточної втрати країни, то поряд з мінським можливі практично всі формати переговорів. За винятком хіба що тільки між Україною і РФ, хоча вони й могли б стати найкоротшим шляхом до справедливого і надійного миру. Надто вже багато кривд та втрат зазнало українське суспільство, щоб схвально сприйняти такий варіант. Та ще незагоєною раною ятриться втрата Криму внаслідок брутальної і демонстративної агресії, що стала викликом світовій спільноті та міжнародному праву.

Неможливою була б і «європеїзація» України за вашингтонським сценарієм. Старий Світ нині не в тому стані, щоб мати самостійну позицію, незгодну чи неузгоджену в чомусь зі США.

Найбільш реальним і універсальним видається переговорний формат «США—ЄС—РФ—Україна». Для нього наша держава повинна запропонувати всебічно виважену, зрілу й відповідальну, а також — хоч би як важко це часом було — достатньо компромісну платформу з включенням до неї мінського пакета.

Якими бачаться опорні, принципові точки цієї концепції?

Перше: відмова від постановки питання про вступ до НАТО. Це не потребуватиме від України якихось жертв, зробить переговори прийнятнішими для Росії, дозволить полегшено зітхнути західним лідерам, які дедалі голосніше говорять про несвоєчасність проблеми нашого членства в альянсі.

Друге: визнання й офіційне закріплення особливого (нейтрального) статусу України з забезпеченням їй відповідних гарантій по лінії ООН.

Третє: надання Будапештському меморандуму 1999 р. юридичного статусу і міжнародного зобов'язуючого характеру.

Четверте: постановка питання, не відступаючись від Криму і своїх законних прав на нього, а лише тимчасово враховуючи ситуацію, що склалася, про повернення під юрисдикцію України об'єктів її загальнодержавної власності, розташованих на півострові.

П'яте: реструктуризація або списання заборгованості України перед міжнародними фінансовими організаціями, прийняття міжнародної програми відбудови Донбасу, повернення вимушених переселенців до місць постійного проживання.

У загальному підсумку зазначені та інші позиції мають зближувати, а в оптимальному варіанті — суміщати інтереси країн — учасників переговорного процесу. Тобто забезпечувати позитивний ефект не лише для України. Вона ж отримає шанс урятувати себе, а заодно спонукати Росію до кроків, які послаблять напругу в регіоні й на континенті і водночас дозволять їй зберегти своє обличчя. За умови, ясна річ, виважених, реалістичних та відповідальних дій.

Чи вистачить для цього у нашої північної сусідки бажання, мудрості і волі — покаже найближчий час.

Володимир ЛИТВИН,
академік НАН України.

У НОМЕР

Відкритий лист–звернення «Укрпошти»...

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

У лютому 2015 року «Укрпоштою» здійснено сплату платежів, прийнятих від клієнтів «Дельта Банку» на його адресу, шляхом списання коштів зі свого поточного рахунка в цьому банку на рахунки відповідних відділень «Дельта Банку». Після розрахунку з «Дельта Банком» за лютий 2015 року на поточному рахунку «Укрпошти» залишилася значна частина коштів, які в березні 2015 року планувалося перерахувати на рахунки «Дельта Банку» як прийняті платежі від населення.

З 3 березня 2015 року в ПАТ «Дельта Банк» Фондом гарантування вкладів фізичних осіб (далі — фонд) запроваджено тимчасову адміністрацію з одночасним блокуванням коштів на нашому рахунку.

Сподівання, що «Укрпошті» як державному підприємству вдасться швидше порозумітися з іншою державною установою — Фондом, в особі керівника тимчасової адміністрації ПАТ «Дельта Банк» та відшукати спосіб здійснення розрахунків за вже надані нами послуги, на превеликий жаль, виявилися марними.

За цей період ситуація щодо виконання зобов'язань перед «Укрпоштою» не тільки не вирішилася, а навпаки, погіршилася.

Однією з найголовніших причин, яка спонукала державне підприємство поштового зв'язку ще раз звернутися до Вас, є усвідомлення того, що ситуація з блокуванням коштів торкнулася не тільки «Укрпошти», а й сотень тисяч громадян України, які свого часу довірилися «Дельта Банку», а зараз стали заручниками його неплатоспроможності.

«Укрпошта» кожного робочого дня своєчасно надсилала до ПАТ «Дельта Банк» інформацію про оплату населенням зобов'язань перед банком у вигляді електронного реєстру платежів фізичних осіб.

Одночасно ми чекали оплати своїх послуг за попередні місяці та їх авансування за березень 2015 року.

На жаль, ПАТ «Дельта Банк» рекомендував «забути» про плату за надані послуги та не порушувати це питання в період дії тимчасової адміністрації, так само, як і про кошти «Укрпошти», що виявилися заблокованими на поточному рахунку нашого підприємства в цьому банку. До того ж, замість виконання своїх зобов'язань «Дельта Банк» пред'явив **вимогу** щодо перерахування йому прийнятих від населення грошей без оплати наданих «Укрпоштою» послуг.

На виконання цієї вимоги «Укрпошта» намагалася здійснити платежі коштами з нашого рахунка в «Дельта Банку». Але, як це не дивно, **тимчасова адміністрація не задовольнила зарахування цих коштів на свою адресу,** продовжуючи вимагати від підприємства перерахування грошей з рахунків в інших банківських установах.

УДППЗ «Укрпошта» як державне підприємство, не залучаючи коштів від держави, здійснює надання своїх послуг **виключно на платній основі.**

Відповідно до Статуту, УДППЗ «Укрпошта» не має права на безплатне надання послуг і також повинне вживати всіх заходів для збереження і поповнення своїх обігових коштів.

Зважаючи на вищевикладене, закликаю Вас в рамках повноважень, якими фонд наділила держава, не допустити:

1) штучного блокування коштів державного підприємства «Укрпошта»;

2) шантажу або залякування клієнтів банку з боку його працівників щодо нарахування штрафних санкцій за ситуацію, яка створена діями саме тимчасової адміністрації;

3) фінансових та іміджевих збитків двох наших державних установ.

Висловлюю щирі сподівання на порозуміння та прошу Вас вжити вичерпних дієвих заходів в інтересах держави, населення та національного оператора поштового зв'язку.

В. о. генерального директора УДППЗ «Укрпошта» Ігор ТКАЧУК.

На щастя, перспектива інтеграції Донбасу в загальноукраїнський політичний та етнокультурний проект сьогодні не виглядає утопічною

Тиждень роботи депутата Володимира Арешонкова у виборчому окрузі

За давньою традицією, напередодні Великодня українці роблять генеральне прибирання; господарі чепурять оселі, впорядковують подвір'я, садки, намагаються все оновити, щоб зустріти свята в чистоті й у радості.

Цього року наведення ладу як для окремих господарів, так і для колективів, громад обходиться, м'яко кажучи, недешево. Врахувавши складний фінансовий стан сільських, селищних рад, численні звернення про надання допомоги для проведення весняних толок, народний депутат України Володимир Арешонков **(на знімку ліворуч)** не лише надав меценатську допомогу населеним пунктам свого виборчого округу для благоустрою, а й сам узяв у цій потрібній справі активну участь: сумлінно попрацював у кожному районі, причому не лише розумово, а й фізично. На залучені спонсорські кошти було закуплено 2 898 кг фарби та 5 000 кг вапна, що їх отримала кожна із 112 сільських і селищних рад.

Володимир Юрійович особисто відвідав більшість сільських рад, поспілкувався з людьми, поцікавився проблемами. Ось пряма мова депутата: «Цього тижня працював у окрузі. Десятки зустрічей з людьми, участь в офіційних заходах, спілкування з посадовцями щодо можливостей вирішення тих чи інших проблем. Відзначив для себе: багато хто на місцях уже демонструє активність з прицілом на місцеві вибори. Рішуче, нав'язливо, самовпевнено. Не хочу давати нікому оцінок, але, оскільки суспільство наше задекларувало європейський вибір, дуже хочеться, щоб наші майбутні нові очільники територіальних громад теж рівнялись на європейський досвід. Приміром, на запитання: «Чому Париж такий красивий?» французи відповідають: «Тому, що кожен наступний імператор конкурував зі своїм попередником у тому, хто більше любить Францію!» Переконливо? Це і є патріотизм, але не на словах, а на ділі».

Депутат взяв участь у нараді з сільськими, селищними головами, керівниками підприємств, організацій Овруцького району, яка проходила в адміністрації. Під час виступу зазначив: «Ми розпочали роботу з сільськими, селищними радами щодо перспективи об'єднання громад. Вивчаємо ймовірні проблеми, які матимуть місце, питання фінансування. На часі — право громади розпоряджатися землями поза межами населеного пункту. Зареєстрований законопроект стосовно забезпечення цього права, якщо він буде проголосований — це дасть змогу радам здавати в оренду землі, залучати інвестиції в село, наповнювати бюджети за рахунок орендної плати. Потрібно домовлятися і шукати раціональні шляхи об'єднання».

Обговорили законопроект про заборону вивозу лісу за кордон. Позиція Арешонкова:

— Коли законопроект був готовий для внесення до сесійної зали, у фракціях пішли розмови, що введення обмежень на експорт боляче вдарить по лісгоспах, що на переробку всього обсягу заготовленого кругляка всередині країни не вистачить потужностей... Здається, лобісти домагаються того, щоб цей закон взагалі не був прийнятий.

Я ж вважаю, треба приймати. В нас досить багато валять неврахованого лісу, значна частина якого йде на експорт, і заборону на експорт кругляка слід супроводжувати посиленням контролю. Крім того, заборона експорту лісу стимулює інвестиції в нашу лісопереробну галузь. Зокрема, ми спілкувалися з представниками поліського лісопереробного бізнесу. Вони кажуть, що в разі заборони експорту кругляка готові інвестувати у створення переробних потужностей на території України, — констатував депутат.

Володимир Юрійович займає особливу позицію і стосовно проблеми з видобутком бурштину. На запитання присутніх на нараді щодо можливості прийняття відповідного закону та його ефективності народний депутат відповів: «Я пропонував колегам зустрітися з Прем'єр-міністром, а також з міністром екології та природних ресурсів, переконати їх в стратегічній необхідності такого закону. Тоді шанси його прийняття значно б збільшились. Цього поки не зроблено. І з самими старателями його не обговорювали, а це також украй важливо. Крім того, я вважаю, що в обговоренні законопроекту повинні брати активну участь і територіальні громади на рівні сільських, районних, міських рад.

Депутат також взяв участь у засіданні правління концерну «Укрторф», на якому обговорювався розвиток торфобрикетної галузі України. На ньому були присутні представник Міністерства палива та енергетики України, директори державних підприємств з різних областей. Засідання провів генеральний директор ДП "Укрторф" Андрій Озерчук. Захід відбувся в Олевську на базі Олевського торфобрикетного підприємства. Порушувалися питання стосовно готовності підприємств галузі до видобутку торфу, стану виплати заробітних плат, шляхів розвитку галузі, роботи "Озерянського торфозаводу" в Лугинському районі Житомирщини та низка інших.

Зазначалося, що наявна проблема землевідведення, документи місяцями перебувають на розгляді в Мінекології. Народний депутат пообіцяв зайнятися цим питанням та максимально допомогти.

Арешонков відреагував і на колективне звернення комунальної установи «Олевський районний центр соціальної реабілітації дітей-інвалідів».

Йому написали: «Звертаємося до Вас, як до людини небайдужої і з завжди відкритим серцем. Нашій установі надають в оренду частину приміщення, яка потрібна для створення груп чотиригодинного перебування дітей та для занять з практичним психологом. Приміщення потребує поточного ремонту. Просимо надати нам благодійну допомогу у вигляді будівельних матеріалів (гіпсокартон, лінолеум, сатенгіпс, фарба, ОСБ плити). Хочемо подякувати за вже надану раніше допомогу та сподіваємося на Вашу подальшу підтримку та розуміння».

Депутат особисто завіз будівельні матеріали і солодощі для діток з особливими потребами, поспілкувався з директором, батьками, педагогами. Відвідав урок в логопедичному кабінеті. Саме закріплювали матеріал з вимови букви «р»: разом «поричали», дітки продекламували віршики.

Поточним ремонтом приміщень будуть займатись батьки, педагоги та учні Олевського профтехучилища.

У с. Нові Велідники Овруцького району Володимир Юрійович взяв участь у висадці дерев та кущів.

Тиждень роботи в окрузі депутат Арешонков завершив участю в суботнику. Цим продемонстрував землякам, що статус депутата абсолютно не змінив його як людину, що не цурається будь-якої роботи. Нарівні з іншими він збирав сміття і жартував, мовляв, доки Конституційний Суд розмірковує над тим, чи законно знімати з нардепів недоторканність, Арешонков, наводячи лад на території рідного міста Коростеня, міркує над іншим — як би в законний спосіб змусити людей бути культурнішими й охайнішими.

Підготувала Алла ЯКОВЕНКО.
Фото надано прес-службою депутата.

Центр правової науки в Україні

Однією з головних тенденцій розвитку сучасної держави є формування «суспільства знань», всебічна підтримка та розвиток науки, стимулювання науково-теоретичної праці вчених. Наука і культура завжди були основою побудови цивілізованого суспільства, зокрема, юриспруденція формувала його правовий світогляд, впливала на якість законодавства, визначала принципи і цінності правової, демократичної держави. За складних умов сьогодення особливо важливо довести суспільство до розуміння, що українській науці є ким пишатися за результатами праці, зокрема у галузі юриспруденції.

Національна академія правових наук була заснована у 1991 році як всеукраїнське громадське об'єднання. А вже на початку 1993 р. указом Президента України їй було надано статус вищої галузевої наукової установи. Саме з цього часу розпочала формуватися українська модель самоврядного наукового колективу, перед яким були поставлені завдання проводити фундаментальні і прикладні наукові дослідження з найважливіших проблем права і держави, здійснювати наукове юридичне забезпечення проведення реформ, координувати і формувати пріоритетні напрями правових досліджень. 17 провідних науковців-правознавців України у перші роки незалежності нашої держави реалізували непросте завдання — утворили потужний центр із комплексного розвитку правової думки, консолідували інтелектуальний потенціал правознавців, посилили вплив на формування правосвідомості громадян, розвиток юридичної освіти, побудову громадянського суспільства в Україні.

За більш як 20 років свого існування ідея зближення теорії та практики виправдала себе у багатоплановій діяльності провідної наукової установи у сфері правознавства. До складу академії входять шість науково-дослідних інститутів, регіональні центри, лабораторії юридичного профілю, науково-експертні колективи, діяльність яких охоплює найбільш важливі напрями розвитку української державності та правової системи — захисту прав людини, державного будівництва та місцевого самоврядування, приватного права та підприємництва, інтелектуальної власності, правового забезпечення інноваційного розвитку, інформатики і права, вивчення проблем злочинності.

Лише короткий перелік результатів свідчить, що у законотворчій діяльності практично кожен законопроект в Україні створюється або проходить наукову експертизу за участі членів академії та наукових співробітників її установ. Академія та її установи постійно співпрацюють з адміністрацією Президента, Верховною Радою, урядом України, надають консультативно-експертну допомогу парламентським комітетам, Конституційному Суду України, Верховному Суду України, вищим спеціалізованим судам України, Генеральній прокуратурі. Визнанням вагомої ролі академії стало включення десяти членів НАПрН України до складу новоствореної указом Президента України П. Порошенка від 31 березня 2015 року Конституційної комісії.

Вчені академії брали участь у розробці кількох проектів Конституції України, концепції судово-правової реформи, проекту Закону «Про судоустрій України», концепції основних напрямів політики в галузі прав людини, програми «Стратегія і основні рекомендації щодо тактики боротьби з організованою злочинністю», проектів Господарського, Цивільного, Земельного, Митного, Бюджетного, Кримінального, Цивільного процесуального кодексів, Кодексу адміністративного судочинства України та інших основоположних для національної правової системи законодавчих актів. Так, лише проект Кримінального кодексу України розроблявся колективом вчених 8 років, протягом яких були підготовлені робочі матеріали обсягом у 32 томи.

Останні два роки установи академії проводили дослідження за 38 фундаментальними темами, кожна з яких має закінчитися розробкою конкретного законопроекту або пропозиціями щодо змін та доповнень до чинного законодавства. Зокрема, з метою реалізації конституційної реформи науковцями академії закладені теоретичні підвалини сучасного конституціоналізму і формування ідеології місцевого самоврядування на принципах самостійного соціально орієнтованого розвитку територій, децентралізації влади.

У 2008 р. академією була опублікована унікальна п'ятитомна академічна праця «Правова система України: історія, стан та перспективи» (загальним обсягом 204 друк. арк.). У 2011 р. побачило світ друге її видання, а у 2013 році — англомовна версія роботи. Підсумком визнання цієї праці стало присудження у 2012 р. авторському колективу найвищої наукової відзнаки — Державної премії України в галузі науки і техніки. У 2013 році, до 20-ліття академії, реалізовано новий загальнодержавний проект — п'ятитомне видання «Правова доктрина України». Сьогодні у співробітництві з журналом «Право України» проводиться робота з перекладу цієї багатотомної праці українських учених англійською мовою. За ініціативою академії без залучення додаткових бюджетних коштів цього року було розпочато масштабну роботу з підготовки та видання «Великої юридичної енциклопедії» обсягом у 20 томів, яка має висвітлити усі галузі та напрями правової науки і практики України.

Уперше серед вітчизняних видань у сфері юриспруденції часопис «Право України» у співпраці з Національною академією правових наук України видається трьома мовами — українською, російською та англійською. Журнал започаткував 12 додатків, які є спеціалізованими науковими виданнями з найбільш актуальних проблем правознавства. Наразі розпочато роботу з перекладу конституцій держав-членів Європейського Союзу українською мовою та їх видання з відповідними коментарями членів академії. Для української науки велике значення має започаткована Національною академією правових наук України та редакцією журналу «Право України» за підтримки провідних наукових та навчальних закладів України робота щодо створення Національної наукометричної бази даних з юридичних наук для визначення індексів цитування всіх науковців, наукових та навчальних установ.

У сфері міжнародного співробітництва успішно розвиваються творчі зв'язки академії з Міжнародним центром юридичного захисту прав людини «Interrights» (Велика Британія), Люблінським університетом імені Марії Склодовської-Кюрі (Польща), Міжнародною асоціацією фінансового права, Міжнародною асоціацією філософії права та соціальної філософії (IVR), Інститутом Макса Планка (Німеччина), Університетом Турина (Італія), Всесвітньою організацією інтелектуальної власності (ВОІВ), Міжнародною асоціацією законодавства (IAL) та багатьма іншими.

У 2013 р. академією правових наук було укладено договори про наукове співробітництво з юридичним факультетом Вільнюського університету (Литва), Університетом імені Вітаутаса Великого (м. Каунас, Литва) та Університетом імені Миколаса Ромеріса (Литва). Найближчим часом буде підписано аналогічну угоду з Університетом імені Миколая Коперника (Польща) та Міжнародною організацією праці (Женева). За фінансової підтримки ОБСЄ реалізовано декілька важливих проектів, зокрема щодо розробки модельних програм з основних юридичних навчальних дисциплін та відповідних підручників, які зможуть використовувати всі навчальні заклади України.

Україна, підписавши Угоду про Асоціацію з ЄС, взяла на себе зобов'язання імплементувати до національної правової системи європейські стандарти та принципи. Так, усі комітетські та парламентські слухання, що відбувалися з питань інтелектуальної власності та інноваційної діяльності, інформаційних відносин, програмного забезпечення, починаючи з 2007 року, проводилися за активної участі у підготовці та проведенні фахівців наукових установ академії. Науковці академії завжди брали активну участь у процесах реформування вітчизняної системи підготовки наукових кадрів через аспірантуру та докторантуру. Зокрема, нами був підготовлений цілий комплекс пропозицій, спрямованих на рішуче підвищення якості атестаційного процесу, персональної відповідальності наукових керівників, членів спеціалізованих вчених рад та відповідних експертних підрозділів.

Усе вищезгадане дає підстави зробити висновок — незважаючи на порівняно незначні обсяги фінансування науково-дослідних робіт, яке виділяється із державного бюджету (в 2014-му — 23278,2 тис. грн., 2015-му — 16928,8 тис. грн., що на 27% менше, ніж у попередньому році), академія ефективно працює, розвивається, бере активну участь у законопроектній діяльності, здійснює за рахунок власного видавництва «Право» великий обсяг видавничої діяльності, популяризує досягнення українського правознавства у країнах і близького, і далекого зарубіжжя.

У творчого колективу вчених і співробітників академії — конкретні плани реформ на майбутнє, і головне — це мета допомагати державі та суспільству утверджувати конституційно-правові принципи, збагачувати скарбницю української правової думки.

Академіки
Василь ТАЦІЙ,
Олександр ПЕТРИШИН,
Анатолій СЕЛІВАНОВ.

У вчених та співробітників НАПрН України є цілком конкретні плани реформ на майбутнє

Державна регіональна політика: перспективи розвитку...

Майже десятиліття пішло на розробку Закону України «Про засади державної регіональної політики», який, зрештою, було прийнято Верховною Радою України 5 лютого 2015 року. Однак замість того, щоб удосконалити законодавчу базу регіональної політики і визначити шляхи її подальшого розвитку, закон пропонує централізацію і збереження наявного статус-кво у відносинах між центром і регіонами.

Посилення централізаційних процесів проявляється насамперед у відсутності виписаної процедури затвердження Державної стратегії регіонального розвитку. Навіть законопроекти, які розроблялися за «старої» влади, передбачали активну участь у цьому процесі Координаційної комісії з питань регіональної політики, яка схвалювала стратегію, а Кабінет Міністрів України лише затверджував. Ця комісія створювалася як тимчасовий консультативно-дорадчий орган, до складу якого входили представники Кабінету Міністрів України, центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, асоціацій та інших об'єднань органів місцевого самоврядування, агенцій регіонального розвитку, громадських організацій. Так, законопроект 2013 року передбачав, що комісія розглядає стратегію, вносить пропозиції і рекомендації, котрі враховуються урядом, який і затверджує її остаточний варіант. У цьому законі статті 14, 15 відносять до повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських рад та відповідних державних адміністрацій погодження проекту Державної стратегії регіонального розвитку України. Однак які наслідки для Державної стратегії матиме її незатвердження одним із перелічених органів — невідомо. Тобто формально думка органів місцевого самоврядування враховується, але реальні правові механізми впливу на зміст стратегії в них відсутні.

Більше того, повноваження органів самоврядування обмежуються, коли виникає необхідність внесення змін до регіональної стратегії розвитку. Так, стаття 15 закріплює за Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською та Севастопольською міськими державними адміністраціями право на внесення за рішенням відповідних рад змін «до регіональних стратегій розвитку та планів заходів з їх реалізації за умови, що такі зміни не суперечать положенням Державної стратегії регіонального розвитку України».

Централізація проявляється і у прагненні держави контролювати процес самоорганізації на місцевому рівні шляхом вироблення типового положення про агенції регіонального розвитку. У статті 19 закону зазначається, що така агенція утворюється на засадах партнерства між державним, приватним та громадським секторами і не є бюджетною установою. А підстави регулювання діяльності організації цього типу державою незрозумілі.

Фактичну централізацію закон компенсує популістськими положеннями про важливість думки регіонів. Державна регіональна політика унітарної держави не може як пріоритет заявляти про «створення ефективних механізмів представництва

Ірина КРЕСІНА.

Олена СТОЙКО.

інтересів регіонів на загальнонаціональному рівні» (ст. 6). Законодавці не розуміють, що традиційна унітарна форма державного устрою не передбачає участі представників регіонів у вищих органах державної влади. Це неможливо не тільки через відсутність таких механізмів, а насамперед через невизначеність суб'єкта — хто саме повинен представляти інтереси регіонів. Якщо йдеться про представників виконавчої влади регіонального рівня, то вони призначаються Президентом України за поданням Кабінету Міністрів України, тобто фактично губернатори дублюватимуть інтереси виконавчої влади. Якщо ж ми кажемо про голів обласних рад, то вони, по-перше, позбавлені безпосереднього зв'язку з населенням, оскільки обираються депутатами відповідної обласної ради. По-друге, через відсутність в обласних рад виконавчих комітетів, роль яких покладена на держадміністрації, вони не мають реальних важелів впливу на регіональну політику і значною мірою залежать від губернаторів.

Тільки федеративна або регіоналізована унітарна держава має відповідні інституційні механізми для представлення інтересів регіонів на національному рівні. Україні, щоб хоча б частково наблизитися до статусу регіоналізованої держави, слід запровадити регіональне самоврядування, що неможливо без внесення змін до Конституції України.

Вважаємо, що проблема непредставленості інтересів регіонів на національному рівні в Україні є перебільшеною. Поділ території країни на виборчі округи, що не виходять за межі областей, фактично означає, що 450 (за мажоритарної) або 225 (за змішаної виборчої системи) народних депутатів представляють інтереси населення конкретних адміністративно-територіальних одиниць. Законодавчо змусити мешканців певної області голосувати лише за кандидата, який проживає на її території, неможливо і не має сенсу. Що стосується пропорційної виборчої системи, то в 2007 році переможцем парламентських виборів із 34 відсотками голосів стала Партія регіонів, яка обіцяла надати достатні фінансові ресурси місцевим бюджетам, перетворити місцеве самоврядування на реальний фундамент народовладдя, що передбачало «максимальну передачу владних і фінансових повноважень місцевим органам влади для втілення регіональних і локальних стратегій розвитку». А в 2012 році ця партія теж опинилася на першому місці в парламентських перегонах із 30 відсотками голосів і гаслом «Сильні регіони — процвітаюча держава». Тобто унітарна модель державного устрою не потребує додаткових інституційних механізмів для виведення інтересів регіонів на національний рівень. Більше того, саме централізованість фінансових потоків між центром і органами місцевого самоврядування сприяла формуванню хибного уявлення про регіони-годувальників, здатних самостійно себе утримувати, що сприяло посиленню сепаратистських настроїв.

Низка нововведень, запропонованих законом, викликає сумнів в їх доцільності. Так, згідно зі статтею 8 Державна стратегія регіонального розвитку України розробляється на період сім років. Однак за Законом України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного та соціального розвитку України» прогноз економічного і соціального розвитку України на середньостроковий період розробляється на п'ять років (ст. 6). Тобто розробники Державної стратегії регіонального розвитку змушені будуть виходити за рамки прогнозу, що негативно позначиться на об'єктивності та якості документа.

Більше того, зайвим є положення про розробку планів заходів із реалізації регіональних стратегій розвитку строком на три роки та наступні чотири роки періоду дії регіональних стратегій розвитку. Якщо здійснюється постійний моніторинг реалізації намічених завдань, то яку мету переслідує складання двох планів із реалізації одного і того ж програмного документа?

Незрозуміла і мета введення в законодавство поняття «мікрорегіон»: «частина території регіону, що характеризується територіальною цілісністю та особливостями розвитку, в межах якої реалізуються спеціальні для цієї території проекти регіонального розвитку» (ст. 1). Це поняття мало б сенс, якби включало частину території двох і більше областей, що сприяло б розвитку міжрегіонального співробітництва, давало підстави для розробки правового забезпечення реалізації інвестиційних проектів та програм розвитку, що виходять за межі компетенції обласних органів влади і не дотягують до загальнонаціонального масштабу. Так, відповідно до Концепції державної регіональної політики 2001 року зміцнення економічної інтеграції регіонів з використанням переваг територіального поділу і кооперації праці є одним із головних чинників підвищення конкурентоспроможності держави на міжнародних ринках.

Значним упущенням нового закону є відхід від положень Концепції державної регіональної політики 2001 року, яка вказувала на тісний зв'язок цієї політики з упорядкуванням адміністративно-територіального устрою. Адже диспропорція в соціально-економічному розвитку регіонів не в останню чергу пов'язана з наявністю значних відмінностей між ними за площею та кількістю населення. Крім того, із принципів державної регіональної політики зникло положення про поєднання процесів централізації та децентралізації влади, гармонізацію загальнодержавних, регіональних та місцевих інтересів, що передбачалося Концепцією державної регіональної політики.

Отже, Закон України «Про засади державної регіональної політики» не став проривом у цій сфері, а, навпаки, заклав основи для посилення централізації у відносинах між центром і регіонами.

Ірина КРЕСІНА,
доктор політичних наук,
професор;
Олена СТОЙКО,
кандидат політичних наук
(Інститут держави і права імені В.М. Корецького НАН України).

ПОВІДОМЛЕННЯ

У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Артеменка А.В.:
Кіндій Анни Володимирівни (номер посвідчення 200/12);

народного депутата України Іллєнка А.Ю.:
Волошина Андрія Віталійовича (номер посвідчення 413/10);

народного депутата України Мусія О.С.:
Яремчука Петра Васильовича (номер посвідчення 322/01).

Управління кадрів.

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

І в 65 років учений мусить працювати

Профільний комітет рекомендував парламенту прийняти за основу та в цілому оновлений проект закону «Про внесення змін до Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» (щодо збереження науково-педагогічного кадрового потенціалу країни), внесений народними депутатами О. Ляшком, В. Галасюком, В. Курилом, Л. Гриневич, Т. Кремінем, В. Вовком та В. Кривенком (реєстр. №2528).

Із 16450 докторів наук, зайнятих в економіці України, майже половина (8423 особи) — працюючі пенсіонери віком від 61 року, а чверть уже розміняли восьмий десяток (Держстат, 2013 рік).

Ухвалені 2 березня зміни до Закону «Про наукову та науково-педагогічну діяльність» значно погіршили матеріальне становище працюючих вчених-пенсіонерів, яким відповідно до ст. 24 згаданого закону була призначена пенсія до 1 жовтня 2011 року. Їм почали нараховувати виплати не за згаданим документом, а на загальних підставах, за Законом «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (тим, хто пішов на відпочинок після 1 жовтня, пенсія і так виплачувалася на загальних підставах). Крім того, охочі працювати з пенсією, що більш як 1423 гривні 50 копійок, цього року зможуть розраховувати тільки на 85 відсотків від неї.

За словами голови **Комітету з питань науки та освіти** Лілії Гриневич, через це лише з Київського політеху «станом на 1 квітня звільнилися 124 особи — як правило, це доктори наук, професори, люди, які входили до спеціалізованих вчених рад». Заступник міністра освіти Максим Стріха додав, що, крім 124 працівників вищої кваліфікації, втрачено «майже третину людей, які очолювали виконання бюджетних тем, затверджених Міністерством освіти, себто керівників визнаних наукових шкіл». У Національній академії аграрних наук, за словами її віце-президента Валерія Жука, «більше половини докторів, професорів, членів-кореспондентів, академіків, які ведуть програми наукових досліджень на 2015 рік, написали заяви». Замінити їх молодшими колегами не вийде — через непривабливі умови праці, економічні негаразди та демографічні прогалини в науці, які ми отримали, зокрема, внаслідок масової еміграції українських вчених у кризові 1980-ті й 1990-ті роки. «Серед покоління тих науковців, кому сьогодні 50, маємо демографічну «яму», — пояснив Максим Стріха і додав, що МОН підтримує ідею законопроекту. — Люди, яким сьогодні 30, в науці далеко не завжди здатні взяти на себе ці обов'язки».

Автори документа пропонують повернути працюючим на наукових чи науково-педагогічних посадах вченим колишню пенсію (яку вони мали до внесення змін у пенсійне законодавство, що набрали чинності 1 квітня), але до 1 січня 2016 року обмежувати її розмір 85 відсотками. Витрати на забезпечення цих намірів (із державної скарбниці, а також бюджетів наукових установ та приватних навчальних закладів, які доплачують вченим-пенсіонерам) становитимуть 19 мільйонів гривень на місяць.

Парламентарії пропонують доповнити частину 28 статті 24 Закону «Про наукову і науково-технічну діяльність» («Пенсійне забезпечення та соціальний захист наукового працівника») таким реченням: «Пенсія, призначена особі після набрання чинності законом України про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи відповідно до цієї статті (окрім інвалідів 1-ї та 2-ї груп, інвалідів війни 3-ї групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), в період роботи на посадах, які дають право на призначення пенсії в порядку та на умовах, передбачених цим законом, виплачується в розмірі, обчисленому відповідно до Закону «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Анна ЛУКАНСЬКА.

Орден «За мужність» І ступеня отримав із рук міністра оборони молодший лейтенант Павло Чайка, командир взводу 79–ї Миколаївської окремої аеромобільної бригади. Герой пройшов Слов'янськ, Краматорськ, Красний Лиман, донецький аеропорт, Дебальцево; був поранений, але повернувся на фронт, *повідомляє наш кореспондент Ірина Нежигай*

75 дошкільнят пішли до нового дитсадка, що відкрився після тривалого ремонту в селищі Кіровське Дніпропетровського району. «Орлятко» останні сім років не працював. Нині, на думку департаменту освіти та науки ОДА, це один з перших в області дошкільних закладів, що відповідають європейським стандартам, *передає наш власкор Володимир Рибальченко*

Кремль нарощує «допомогу» Донбасу. І це явно не великодні яйця...

Помічено, що головний кремлівський «православний» любить починати свої воєнні операції саме на свята. Великодні дні можуть стати продовженням цієї путінської традиції. І хоча експерти не мають спільної думки щодо старту чергової гібридної агресії на південному сході України (одні вважають, що наступ може розпочатися після 9 травня, інші говорять, що до), оперативні зведення із зони АТО демонструють нарощування сил і засобів противника, причому швидкими темпами.

Останнім часом спостерігачі відзначають на Донбасі активний рух вантажівок і військової техніки. І везуть вони явно не великодні яйця... Так, за даними групи «ІС», у попередню добу зафіксовано переміщення 51 транспортної одиниці (за звичайної середньодобової норми 22—23 одиниці). Також помічено перекидання «північним» маршрутом у район Брянки посиленої (штурмової) роти (65—70 чол.) військ РФ. При цьому російські військовослужбовці замасковані під місцевих бойовиків. На перегоні Олександрівське — Алчевськ—Дебальцеве проїхали три транспортні колони, у кожній не менш як 10 критих вантажних армійських автомобілів. Інтенсивний рух вантажівок фіксується в напрямку Тельманового й Докучаєвська. Таким чином, підсумовують аналітики, противник перекидає матеріально-технічні ресурси услід за ротною тактичною групою (РТГ).

У штабі АТО говорять про загострення ситуації в зоні бойових дій. Мовляв, бойовики все частіше порушують «режим тиші», обстрілюючи наші позиції із забороненої Мінськими домовленостями зброї. Найчастіше терористи відкривають вогонь у районі Авдіївки, Пісків, Опитного, Широкиного в Донецькій області, а також у районі Павлополя й Гнутова на Луганщині. Одночасно противник проводить повітряну розвідку над нашою територією.

Щодо моніторингової місії ОБСЄ гібриди виробили свою тактику: у зоні присутності міжнародних спостерігачів зберігаються мир і спокій, але щойно вони залишають цю територію, там знову починаються обстріли. Так, у ніч на п'ятницю терористи «ДНР» після від'їзду місії ОБСЄ із Широкиного застосували танки й 120-мм міномети, які повинні бути відведені від лінії фронту, а також розширили зону обстрілу. Про це повідомив прес-офіцер сектору «М» Дмитро Горбунов.

Водночас добровольчий український корпус «Правий сектор» відійшов від лінії дотику в зоні АТО. «У зв'язку з підготовкою передових підрозділів ДУК до входження у ВСУ, на лінії безпосереднього дотику із противником наших бійців немає», — зазначено в повідомленні, розміщеному на офіційному сайті «Правого сектору».

Ольга ВІТЕР.

Рекордна пампушка поїде до солдатів

Студенти Херсонського державного університету спільними зусиллями спекли для бійців батальйону «Сармат», які зараз несуть службу в зоні АТО, гігантську пампушку завширшки у півтора і завдовжки майже у три метри.

На виготовлення кулінарного рекорду пішло п'ятдесят кілограмів добірного пшеничного борошна, кілограм дріжджів та солі, понад три літри соняшникової олії. А з трьох кілограмів часнику та зелені на цьому диві студенти виклали карту України, включно з окупованими територіями.

Після контрольного вимірювання представники національного проекту Книги рекордів України видали творцям суперпампушки диплом про реєстрацію рекорду «Найбільша в світі пампушка з часником, виготовлена в умовах навчальної лабораторії» (йдеться про лабораторію кафедри переробки та зберігання сільгосппродукції вишу). По тому пухку рекордсменку, дбайливо зроблену з 1575 маленьких пампушечок, завантажили на машину й благословили у дорогу до табору тимчасової дислокації «сарматівців».

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсон.

На знімку: контрольне вимірювання кулінарного шедевру.

Фото Тетяни БОЙКО.

Викарбували імена Героїв

Стелу на честь загиблих захисників Вітчизни відкрито на Алеї Героїв у шахтарському Нововолинську. Першим на пам'ятній дошці значиться прізвище Героя Небесної Сотні Сергія Байдовського, який віддав своє життя за наше майбутнє. Під час першої хвилі мобілізації з міста було призвано 224 чоловіків, з них дев'ять загинули, боронячи Україну. Їхні імена викарбувано також. На стелі вміщено портрети Героїв. Сотні мешканців міста, які прийшли на урочисте відкриття стели, вшанували пам'ять загиблих, поклали квіти.

Максим СОЛОНЕНКО.
Волинська область.

Придбали десантникам броньовик

Броньований інкасаторський автомобіль Mercedes для житомирської 95-ї окремої аеромобільної бригади привезли волонтери з Литви. Така ідея в них з'явилася, коли побачили оголошення про продаж машини. Егідіус Кабашінскас і Гарольдас Доубліс повідомили: коли в фірмі, де вони її купували, довідалися, що це для України, зробили знижку. Литовські друзі розповіли, що почали допомагати нам ще під час Майдану. У них багато таких груп, бо люди підтримують прагнення України до незалежності і територіальної цілісності.

Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.
Житомирська область.

Делегати з Волновахи розговлятимуться у волинських родинах

У Луцьк напередодні Великодня прибуло вісімдесят дітей та їх вчителів з міста-побратима Волновахи. Делегацію урочисто зустріли на залізничному вокзалі представники громадськості міста.

На пероні школярів 5—11класів привітали з гучномовця та побажали приємного перебування у древньому Луцьку. За давньою традицією гостям з Донеччини вручили хліб-сіль, а також жовті і сині кульки. З вокзалу делегація поїхала до Луцької гімназії № 4 імені Модеста Левицького. Там діти познайомляться з родинами, у яких житимуть найближчий тиждень.

Максим СОЛОНЕНКО.
Волинська область.

На знімку: діти з Волновахи на залізничному вокзалі в Луцьку.

Фото надані обласною організацією партії «Блок Петра Порошенка «Солідарність».

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Сибіряки Кримом не цікавляться

Авіакомпанія «Ікар» скасувала травневі прямі рейси із Красноярська в Сімферополь. Причина — низький попит на цей місяць і недостатнє завантаження літаків. Викуповували, переважно, квитки за низькими тарифами, а квитки по 11,2 тис. рублів і вище виявилися не затребувані.

Торік прямі рейси в Сімферополь із Красноярська мали високий попит у пасажирів.

Михайло РУДЕНКО.
Крим.

Інсталяція від поляка

Відомий польський художник і великий друг України Ромуальд Колодзей подолав майже півтори тисячі кілометрів, щоб створити для сумчан інсталяцію «Христос лежав в обіймах смерті». Художня робота представлена в місцевій галереї «Наша». «Створення подібних робіт — потужний духовний стимул, розрада і очищення від скверни», — сказав автор інсталяції.

До речі, нині небагато іноземців відважуються відвідувати Україну. Ромуальд Колодзей не побоявся. Аби отримати дозвіл, він підписав спеціальний документ в університеті, де працює, що їде до нас «на власний страх і ризик».

Іван ЗАГУРСЬКИЙ.
Сумська область.

ЦИФРА

1 млрд. 214 млн. грн.

податкових платежів перерахувала Луганщина у зведений бюджет України. Як відзначили в ГУ ГФС в області, у держбюджет платники регіону сплатили з початку року більш як 304 млн. грн., у бюджети територіальних громад області — 447 млн. грн., єдиного соціального внеску — 463 млн. грн.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

В експозиції — храми

Напередодні Великодня у Рівненському обласному краєзнавчому музеї відкрито виставку графічних малюнків Валерія Войтовича «Храми Рівненського району». Їх митець виконав у 1992—1993 роках, вони лягли в основу альбому «Храм. Пам'ятки церковної архітектури міста Рівного та його околиць». Самі ж графічні малюнки автор передав до вищезгаданого музею, де вони тепер і експонуються. Роботи Валерія Войтовича є не тільки цікавими, подекуди унікальними, а й мають величезне культурно-історичне значення, оскільки деякі із зображених художником храмів зазнали лиха внаслідок пожеж, зокрема, Миколаївська церква села Кустин 1771 року та Миколаївська церква села Корнин.

Олександра ЮРКОВА.
Рівне.

Збудують дім на 96 квартир

На території Національної академії Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького зведуть 96-квартирний будинок. На будмайданчику відбулася урочиста церемонія закладання капсули та першого каменя нового дому для військовослужбовців академії. Востаннє в навчальному закладі отримували житло понад десять років тому. Нині на квартирному обліку в загальній черзі перебуває 274 родини військовослужбовців академії, з яких 27 — учасники бойових дій. Будівництво планують закінчити вже наступного року.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

В Уманському краєзнавчому музеї відкрито виставку «Україна — більше за життя» (Ліна ЛЕБЕДЕНКО)

ДО 70-РІЧЧЯ ПЕРЕМОГИ

Матеріали для експозиції надали ветерани

До 70-річчя Перемоги над нацизмом у Європі приурочено виставку «На шляху до Перемоги», її відкрито у Вінницькому обласному краєзнавчому музеї. За словами директора музею Катерини Висоцької, експозиція народилася завдяки раритетним експонатам з фондів музею та матеріалів, які надали ветерани та їхні родини. Один з учасників минулої війни 95-річний Іван Павлов боронив Вінницю, а пізніше опинився у фашистському концтаборі, нині полковник у відставці, почесний громадянин міста, був на урочистостях з нагоди відкриття виставки. Перед тим ветеран особисто приніс частину експонатів, які сформували окремий розділ. Відвідувачі мають можливість оглянути одностроï, нагороди, особисті речі, фотографії Героїв Радянського Союзу — почесного громадянина міста, льотчика Миколи Сищикова та першого коменданта Вінниці після вигнання окупантів Федора Бруя. Привертають увагу експонати, присвячені іншим визволителям — командувачу 38-ї армії Костянтину Москаленку, командиру 241-ї стрілецької дивізії Павлу Арабею, вінничанину Василю Батченку, якому пізніше випало нести службу у почесному караулі під час підписання Акта про капітуляцію фашистської Німеччини у Другій світовій війні.

Доповненням експозиції є приватна колекція моделей техніки часів минулої війни. Над їх виготовленням багато років працював вінницький умілець Дмитро Стаднійчук. Триватиме виставка до 10 травня.

Віктор СКРИПНИК.
Вінниця.

Згадали в'язнів концтаборів

Учора в Києві на території Національного історико-меморіального заповідника «Бабин Яр» відбувся ритуал пам'яті з нагоди відзначення Міжнародного дня визволення в'язнів фашистських концтаборів. Учасники заходу поклали квіти до пам'ятного знака «Пам'ять заради майбутнього», Меморіалу пам'яті загиблих у Бабиному Яру, пам'ятника загиблим у колишньому концтаборі «Сирецький».

Як відомо, концентраційний табір було влаштовано в історичній місцевості Сирець у межах кварталів сучасних вулиць Теліги, Ризької, Грекова, Щусєва. Розташовувався на території, яку використовували для літніх таборів Київського військового округу. За даними Надзвичайної державної комісії зі встановлення та розслідування злочинів німецько-фашистських загарбників, яка працювала у Києві після його визволення від німців, у таборі утримувалося в грудні 1942 року до 2 тисяч в'язнів, 1943 року — майже 1,5 тисячі осіб, у тому числі й жінок.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ТИМ ЧАСОМ

Нічим лікувати

Комунальний лікувально-профілактичний заклад «Обласний госпіталь для інвалідів та ветеранів Великої Вітчизняної війни» втретє цього року не зміг закупити ліки для своїх пацієнтів, оскільки на участь у тендерних торгах у січні, березні, а тепер і в квітні було подано менше двох конкурсних пропозицій. Для лікування хворих бракує майже 50 препаратів різних найменувань.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігівська область.

КРИМІНАЛ

На Одещині затримано диверсантів

Під час третього етапу антитерористичної операції на Одещині СБУ затримала 29 членів небезпечної диверсійної групи, яка готувала диверсії, теракти та політичні вбивства. Про це повідомив на брифінгу голова СБУ Валентин Наливайченко.

За його словами, серед затриманих — чотири організатори кримінально-сепаратистської терористичної організації. «Затримані готували політичні вбивства в регіоні та Одесі, вчиняли підпали партійних офісів за наказами ватажків «ДНР» і «ЛНР». За планами терористів, це мав бути початок захоплення території, відділення Одеси та Одеської області від України для створення чергової квазіреспубліки. Ми це попередили», — заявив В. Наливайченко.

Як повідомив голова СБУ, співробітники спецслужби затримали двох кілерів, які вже отримали 150 тисяч авансу за вбивство народного депутата та одеських громадських активістів. У зловмисників вилучили мапи та плани вчинення замовних злочинів, агітаційну продукцію сепаратистського змісту.

Заплановані злочинною групою теракти були частиною масштабного сценарію. «Диверсанти довго готувалися, були законспіровані, діяли за планом, який нагадує той, що реалізовувався на Донбасі та вилився в «ДНР» і «ЛНР». Цей сценарій ми зруйнували», — наголосив В. Наливайченко.

Наразі СБУ спільно з прокуратурою та іншими правоохоронцями Одещини продовжує зачистку регіону від диверсійних груп.

За інформацією офіційного сайту СБУ.

У мішках із сіллю виявили 146,8 кілограма героїну

СБУ спільно з Державною фіскальною службою України викрила і ліквідувала контрабандний канал транзитного переміщення через територію України героїну. Про це повідомив радник голови СБУ Маркіян Лубківський.

«Під час оперативно-розшукових заходів було встановлено, що до Одеського морського торговельного порту на судні надійшов вантаж промислової солі. Згідно з коносаментом, у кожному контейнері було по 896 мішків промислової солі загальною вагою 66 815 кг. Під час проведення митного контролю зазначеного вантажу в одному з контейнерів було виявлено 15 тюків з порошкоподібною речовиною сірого кольору загальною вагою 146,8 кг, які було приховано від митного контролю. Експерти встановили, що вилучена порошкоподібна речовина є героїном», — написав М. Лубківський на своїй офіційній сторінці у соцмережі Facebook.

Кирило ВОРОНКОВ.
Одеська область.

Кваліфікували як терористичний акт

На території, підконтрольній українській владі, останнім часом почастішали випадки різних диверсій. Так, на автодорозі на одній із вулиць районного центру Мілове, що на Луганщині, під час руху вибухнув автомобіль, за кермом якого був 30-літній співробітник прикордонної застави відділу Державної прикордонної служби України «Мілове». Оперативники райвідділу міліції встановили, що вибух стався в результаті спрацьовування спеціального пристрою в задній частині автомобіля. Прикордонник, на щастя, залишився живий, він одержав контузію й забиття потилиці. Його було госпіталізовано до районної лікарні. Подію кваліфікували як терористичний акт.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

РЕГІОН: БУКОВИНА

Тролейбусники — одні з найкращих! Хто б подумав

Відбувся конкурс на краще підприємство міського електротранспорту країни за результатами роботи у 4-му кварталі минулого року. Проводила його корпорація «Укрелектротранс». Перше місце в другій групі виборолo комунальне підприємство «Чернівецьке тролейбусне управління» (начальник — І. А. Іванічек). Переможців нагородили дипломами.

Сергій СУЛИМА.
Фото з сайту wikimedia.org.

МІЖ ІНШИМ

За нами спостерігають

Протягом 2015—2016 років майже 500 камер відеоспостереження буде встановлено у громадських місцях Чернівців. Таке рішення ухвалено на сесії міської ради. На впровадження нововведення необхідно 300 тисяч гривень, які забезпечать міський бюджет та інвестори.

Отже, відповідні структури отримають можливість відстежувати ситуацію на площах та у скверах, у місцях відпочинку, на багатьох вулицях, а також оперативно реагувати на протиправні прояви чи інші надзвичайні події.

«Медичний експерт» розпочинає і...

Широке коло питань, пов'язаних із розвитком української медицини та її реформуванням відповідно до найкращого сучасного світового досвіду, визначить напрями діяльності новоствореної громадської організації «Медичний експерт». Її перше зібрання відбулося 7 квітня в Києві під головуванням народного депутата України, доктора медичних наук Тетяни Бахтеєвої.

«Відсутність політичної та економічної стабільності протягом усіх років незалежності не дали змоги побудувати в Україні гідну наших людей систему охорони здоров'я», — зазначила у своєму виступі очільник організації. За її словами, сьогодні українська медицина перебуває в критичному становищі, яке лише погіршується під впливом економічної кризи. Зупинившись на переліку проблем, на розв'язанні яких має зосередитися «Медичний експерт», Тетяна Бахтеєва наголосила, що вони стосуються насамперед доступності та якості медичної допомоги, наведення ладу на фармацевтичному ринку, забезпечення прозорості та підзвітності органів державної влади у сфері охорони здоров'я, забезпечення її належного фінансування, безумовного виконання законодавства України. Першочергову увагу, вважає вона, має бути приділено також підвищенню соціальної значущості професії медичного працівника.

Як зазначалося на зібранні, ГО «Медичний експерт» покликана також стати платформою та механізмом комунікації між владою та медичною громадськістю, між чиновниками й громадянами. Одностайна думка його учасників — у реформуванні медичної галузі час переходити від розмов до реальних справ.

Вл. інф.

«Сміттєва люстрація» завершилася правопорушенням

В Івано-Франківську начальника управління юстиції області кинули у сміттєвий контейнер. Правоохоронці кваліфікували такі дії як хуліганство. Усе почалося із санкціонованого маршу протесту «Чистий четвер». Невдоволені тим, як на Прикарпатті виконується Закон «Про очищення влади», та виступаючи проти реєстрації обласної організації «Опозиційного блоку», представники «Правого сектора», Самооборони та інші активісти прийшли до приміщення головного управління юстиції. Вони вимагали відставки начальника відомства Василя Кавацюка. Посадовець відмовився писати заяву на звільнення. Тоді його силоміць вивели з кабінету на вулицю, вкинули у сміттєвий контейнер, провезли вулицями міста та облили зеленкою.

У результаті цих дій, як повідомили у прес-службі УМВС області, чиновник зазнав тілесних ушкоджень та звернувся по допомогу до одного з медзакладів міста. Проте активісти «Правого сектора» на прес-конференції заявили, що не збираються на цьому зупинятися, та оприлюднили прізвища «регіоналів» та чиновників-корупціонерів, які, на їхню думку, засиділися у своїх кабінетах.

Галина БРУХАЛЬ.
Івано-Франківська область.

Качка — гідний конкурент

Незабаром Закарпаття може скласти конкуренцію потужним гравцям у галузі птахівництва. Торік у селі Концове попри кризу започаткували проект з вирощування французьких качених селекційних порід. Директор ТОВ «Колосія» Анатолій Лукінчук каже: «Домовилися з відомою закордонною фірмою. Кожна порода має свої відмінності, тож вирішили зупинитися на трьох і з жовтня 2014-го запустили виробництво. На сьогодні поголів'я достатньо, щоб забезпечити область і навіть постачати каченят та м'ясо птиці в інші регіони. Всі звикли до курки, то ми дещо змінюватимемо ці стереотипи. Качине м'ясо — дієтичніше. Звичайно, й умови вирощування більш затратні. Для відгодівлі бройлера треба витратити 45 днів, а качки — два місяці. Це додаткові енергоносії, обслуговування... Тому качине м'ясо дорожче від курячого на 20—23 відсотки».

На всіх стадіях — від вирощування качок до виробництва корму -тут застосовують жорсткі заходи безпеки. Птицю тримають у закритих приміщеннях, дезінфікують транспортні засоби, які в'їжджають на територію, проводять регулярний ветнагляд тощо.

До речі, окрім м'яса, високо цінуються пір'я і пух, які йдуть на виготовлення подушок. А з качиних яєць роблять чудові писанки.

Василь НИТКА.
Закарпатська область.

Фото надане Ужгородським прес-клубом.

У Закарпатському облвійськкоматі урочисто провели на строкову військову службу 38 призовників (Василь НИТКА)

ГОЛОС УКРАЇНИ № 66 (6070)
СУБОТА, 11 КВІТНЯ 2015

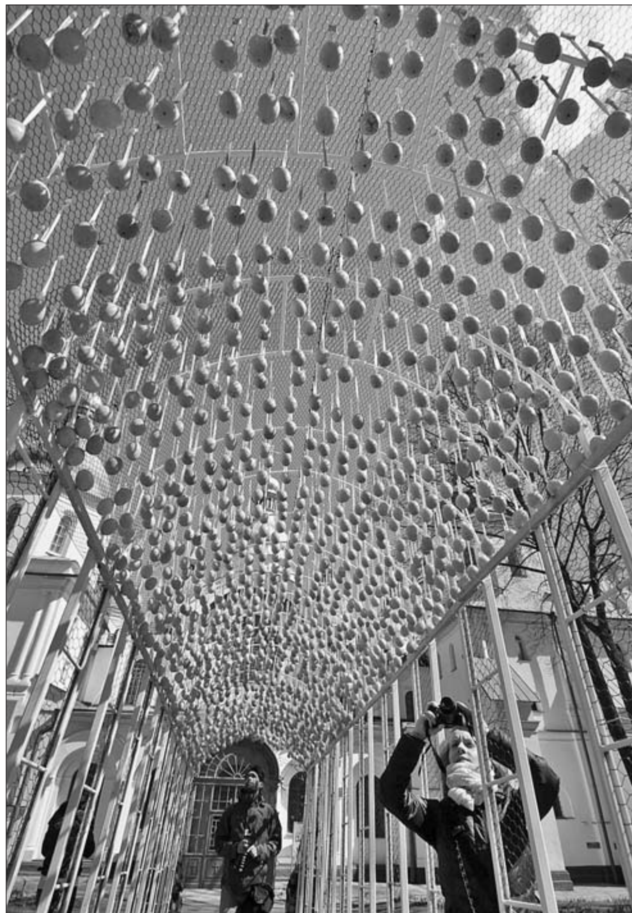

Член Національної спілки художників України Володимир Гончаренко та його дружина, майстер народної творчості Марія Гусак, подарували землякам–херсонцям величезну писанку. Яскраве "яйце" у півтора метра заввишки виконали у двох кольорах — блакитному та жовто–коричневому, що має символізувати зміну дня та ночі як нескінченність життя. Але на ньому вистачило місця зображенню золотої пекторалі як символу достатку, та скіфської баби, яка вважається прадавнім оберегом. Автори назвали писанку «Берегинею Таврійського краю», *повідомляє наш власкор Сергій Яновський*

У Софії Київській загадують бажання

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Цікавинкою цьогорічного фестивалю, на думку самих організаторів, є шестиметрова світлодіодна писанка. Встановили її на Софійській площі, і щовечора о 19.00 вона спалахує дев'ятнадцятьма тисячами яскравих ліхтариків.

А от на території самого заповідника розгорнувся справжній писанковий вернісаж. Обрядові яйця тут — частина і експозиції, і «інтер'єру». Народні майстри спромоглися з цього оригінального «матеріалу» зробити три двометрові люстри. Для виготовлення арт-об'єктів було використано понад 7 тисяч писанок.

Та все-таки чи не найбільший ажіотаж у дорослих відвідувачів традиційно викликає великодній «Тунель бажань»: алею створено з різнокольорових крашанок. Цього року він став удвічі довшим — двадцятиметровим. «Його ідея така: усі, хто бажає Україні процвітання, має пройти цим коридором, загадуючи бажання. І він справді працює! На цій території усі бажання здійснюються», — запевнив під час відкриття фестивалю один із його творців, засновник проекту «Folk Ukraine» Ігор Добруцький.

У маленьких відвідувачів фестивалю — свої уподобання. Справжнім святом для них став лабіринт із сіна. Завдання, яке стоїть перед маленькими відчайдухами, — знайти не тільки вихід з нього, а й приховані великодні яйця. Їх організатори обіцяють обмінювати на шоколадки.

Окрема експозиція — два десятки двометрових писанок, які до Києва приїхали з різних областей України. Розписували їх майстри не просто так, а орнаментикою регіону-учасника. Крім того, у резиденції Святого Миколая працює виставка писанок з приватних колекцій. А для тих, хто, намилувавшись прекрасним, захоче й собі створити власну писанку, працює арт-простір. Тут навчать і розписувати яйця, і читати закладений в орнаменті зміст.

Фестиваль триватиме до 19 квітня. Вхід для відвідувачів вільний.

Тетяна СУВОРОВА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ЦИФРА

Щороку для участі у фестивалі розписують майже 7—8 мільйонів яєць. До Києва на фінал конкурсу потрапляє 30 тисяч кращих з них.

Найкраща авторська писанка — з центру України

У номінації «Авторська писанка» у рамках Всеукраїнського фестивалю писанок перемогу здобула кіровоградська писанка, автором якої є Тетяна Стороженко — член Національної спілки майстрів народного мистецтва України, майстер з писанкарства та декоративного розпису.

За умовами фестивалю, для участі в конкурсі всі учасники отримали заготовки писанок зі скловолокна заввишки два метри.

Головною умовою конкурсу було зображення на писанці образу богині Берегині — володарки усього живого на землі. Саме цей образ було обрано організаторами проекту як головний символ фестивалю. Образ богині Берегині майстриня вдало доповнила традиційною регіональною орнаментикою.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоград.

МИ РАЗОМ

Смакота від волонтерів для блокпоста «Скала»

Одразу після Великоднього богослужіння волонтер із Чорнобаївського району Лідія Сівак сяде за кермо власної «Газелі» і повезе освячені паски, пироги, писанки до своїх підопічних — бійців з блокпоста «Скала», що під Горлівкою.

— Там на мене завжди чекають, — розповідає Лідія Іванівна. — Кажуть, щойно я відчиняю дверцята машини — одразу віє рідним домом, теплом, маминою випічкою...

На Різдвяні свята мешканці сіл Лукашівка, Москаленки, Тимченки, Ленінське, Веселий Хутір та інших населених пунктів району відправили для українських військовослужбовців дві з половиною тонни квашеної капусти, чотири центнери запеченої кров'яної ковбаси, сотні домашніх паляниць та пирогів. Сама Лідія Сівак разом із помічницями-односільчанками законсервувала майже сім тисяч трилітрових банок з борщовою заправкою та кашами і відвезла їх бійцям під Дебальцеве й Артемівськ, Костянтинівку і Попасну, Чорнухине і Селідове...

— Наші діти, учителі, — розповідає директор школи з Великої Бурімки Лариса Упир, — зібрали сім тисяч гривень і закупили термобілизну для бійців батальйону «Черкаси». Ветеран-педагог Валерій Бреус накосив на луках очерету і разом з іншими пенсіонерами нав'язав кілька десятків матів, щоб встеляти ними бліндажі. Батьки разом із дітьми зібрали по селу 41 газовий балон, з них було виготовлено «буржуйки». Ми вигадали собі таке гасло: «Учень, вчитель, волонтер — всі захисники тепер». І дотримуємося його щодня. Адже там, на передовій, потрібна наша допомога...

Учителька-пенсіонерка Надія Хом'ячук знову збирає господинь, щоб напекти нову партію пирогів **(на знімку).** Родина Алли Отченаш готує сотні кілограмів домашнього киселю з сухофруктів. Тетяна та Юрій Богдани консервують гречану кашу з м'ясом. Дівчата-кухарі з Ірклієва випікають фірмові книші з салом...

— Ми хочемо, — каже Лідія Сівак, — щоб наші хлопці повсякчас відчували нашу підтримку, тепло наших сердець. Коли за солдатами стоїть народ — таку армію неможливо перемогти!

Ліна ЛЕБЕДЕНКО.

Черкаська область.

Фото Зої ТЕРТИШНИК.

Кожен орнамент ніби інформаційне послання

Рівненська художниця-писанкарка Наталія Дребот** (на знімку) **прикрашає пасхальні яйця старовинними орнаментами та створює власні авторські писанки. А ще проводить майстер-класи з писанкарства. Перш ніж розпочати заняття, майстриня розповідає про традиції українського писанкарства, символіку орнаментів та особливості волинської писанки.

— Українська писанка — одна з найбільших таємниць, — каже майстриня. — Достеменно трактувати символи на обрядовому яйці не може ніхто. У писанкарстві головне — настрій, а кожна писанка, за словами етнографів, — інформаційне послання. Якщо воно буде позитивним, виріб може стати справжнім оберегом.

Наталія Дребот знайомить з головними символами: зіркою — знаком сонця, а відтак і достатку та благополуччя, прямокутними знаками, що символізують засіяне поле, крапками, які означають зерно, рослинними орнаментами — весняним пробудженням природи. Інші символи, наприклад, безконечники, за легендою оберігають від злого ока, косий хрест створює святість, дубове листя є символом чоловічої сили.

— Відомо, що найперша писанка, знайдена в Україні, належить до часів трипільської культури, виготовлена вона з кераміки, — розказує Наталія Дребот. — Писанки починали розписувати у Чистий четвер і писали до Трійці. Яскраві дарували дітям, з вкрапленнями коричневого кольору призначалися старшим людям, а зовсім темні — несли на могилки. Писанки також клали у першу ріллю, щоб був гарний врожай, у вулик, щоб роїлися бджоли, закладали в землю під час спорудження будинку. Цікаво, що раніше писанки писали тільки жінки, а нині є багато чоловіків-писанкарів.

Новітнє піднесення писанкарства розпочалося у середині 90-х років минулого століття. Найбільше розповсюдження та різноманіття ця традиція набула на Гуцульщині, Буковині, Вінниччині та Поділлі. На Рівненщині писанкарством активно займаються у райцентрах Корець та Гоща, а також у селі Дермань Здолбунівського району.

— Важко конкурувати з цими регіонами, — каже художниця-писанкарка. — Кольорова гама там набагато більша. На поліських писанках переважають стримані кольори: білий, червоний та чорний із вкрапленнями жовтого й зеленого. Хоча на поліських писанках є багато різноманітних орнаментів. Це крученики, тюльпани, косий хрест, зірки, ружі, огірочки.

За словами Наталії Дребот, у великодній кошик потрібно класти щонайменше три писанки або стільки, скільки людей чи дітей у родині.

Надія АДАМЧУК.

Гоща Рівненської області.

Фото автора.

Коли за солдатами стоїть народ — таку армію неможливо перемогти!

Ця ніч — найсвітліша

Великдень — найголовніша врочистість православної церкви. Великодня ніч неповторна, романтична й бажана. На відміну від новорічної, саме в цю ніч ви поспішаєте не додому, а до храму. Тільки напередодні Великодня урочисто, над містами і селами, лунають дзвони-благовісти, сповіщаючи про Воскресіння Сина Божого. Тільки у Великодню ніч серця людей наповнюються світлим оптимізмом і вірою в життя вічне. Й в усіх храмах здійснюються богослужіння, яке відзначається своєю величчю й красою.

Картина видатного українського художника М. К. Пимоненка.

Уже багато років зустрічаю це найбільше християнське свято в кафедральному Свято-Троїцькому соборі Луцька. Приходжу сюди ще до того, як розпочинається суботня полуночниця. Разом з іншими мирянами стою в черзі, щоб припасти до Святої Плащаниці, на якій лежало тіло розп'ятого Ісуса Христа, вслуховуюся в слова читань Діянь святих апостолів. Десь о 23.15 починається служба, священики заносять Плащаницю у вівтар, де покладають її на престол. Закриваються двері царських врат, завіса. У храмі настає тиша. Священики облачаються в білі святкові ризи й чекають півночі. Проходить ще трохи часу й тихо співаючи «Воскресіння твоє, Христе Спасе, ангели оспівують на небесах...», священики на чолі з митрополитом Луцьким і Волинським Михаїлом виходять із вівтаря. У кінці храму, біля дверей їх уже чекають миряни з хоругвами, архієрейський хор і всі рушають на хресний хід довкола собору. Храм залишається порожнім, двері до нього зачинені. Лунають дзвони, сповіщаючи про свято, постійно звучить «Воскресіння Твоє, Христове...» у виконанні священиків, хору. Тріпотять у руках запалені свічки. Священики, хор і миряни з хоругвами піднімаються сходами на паперть. Митрополит, завершивши кадіння перед дверима, голосно проголошує: «Слава Святій Єдиносущній Животворній і Нероздільній Трійці завжди, нині, повсякчас і навіки віків». Після цього священнослужителі починають тричі співати молитву, яка є основою Великоднього богослужіння «Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав і тим, хто в гробах, життя дарував». Перед тим як зайти до храму, митрополит Михаїл тричі сповіщає радісну звістку «Христос Воскрес» і у відповідь лунає тисячоголосе «Воістину Воскрес». Миряни вітають один одного з воскресінням Ісуса Христа, дехто, за давньою традицією, цілується. Відчиняються двері й під спів священиків і хору «Христос Воскрес із мертвих...» миряни заходять у храм. При цьому царські врата й дияконські двері відкриті та залишаються такими вдень і вночі протягом усього Великоднього тижня.

Божественна літургія триває переважно до третьої години, потім починається освячення Великодніх страв. Кошиками з пасками, ковбасою, шинками, крашанками та іншою смакотою, від споживання якої віруючі утримувалися підчас Великого посту, заставлена не лише вся підлога в середині храму, а й площа довкола нього, значна частина Театрального майдану і прилеглої до собору вулиці Лесі Українки. Палають тисячі свічок. Священики, на чолі з митрополитом Михаїлом, все це скроплюють свяченою водою.

Не менш урочисто проходить Великодня літургія й у сільських храмах Волині. У багатьох регіонах області збереглася традиція палити біля церкви вогнище. Його в ніч перед Великоднем розпалюють парубки й стежать, щоб вогонь горів усю ніч, «світив янголам-хранителям, які зараз над землею низько літають і за порядком наглядають». У радянські часи за це переслідували, та традиції не викоренили.

Обов'язково треба цієї ночі попросити прощення в померлих родичів, згадати їх добрим словом. Вважається, що потаємні бажання, загадані під час Великоднього богослужіння, мають магічну силу, як і майже все, що пов'язане з цим чудовим святом.

Максим СОЛОНЕНКО.

Волинська область.

Надя Савченко як птах у клітці

ТЕМАТИЧНА ВИСТАВКА

Писанки, присвячені Героям Небесної Сотні й уз'язненій, але незламній патріотці Надії Савченко, відкривають виставку молодої майстрині Лариси Смашнюк. Її писанковий розмай представлено у Вінницькому обласному краєзнавчому музеї. Милуватися ним відвідувачі матимуть можливість до 19 квітня включно.

— Навіть мистецтвом писанки можна і треба висловлювати свою позицію, — зазначила у розмові з кореспондентом «Голосу України» Лариса Смашнюк. — Коли ти працюєш з певними думками, тоді твоя робота матиме силу. Бо що таке наші писанки? Це віковий код нації — наших думок, почуттів, бажань, устремлінь. Звичайно, це й обереги.

Майстриня каже, що не могла залишити поза увагою нинішні події. Так з'явилася композиція «Надія», посвята Надії Савченко. Зізнається: образне відтворення сюжету їй підказала мама — Наталія Петрівна, вчителька музики й образотворчого мистецтва. Якось у теленовинах розповідали про судове засідання. Показали клітку, в якій тримають українку. «Запроторили Надію в клітку, як крилату птаху», — скрушномовила мати. Лариса вхопилася за цей образ. Птаха із стиснутими крильми, зображена на одній з робіт, символізує нашу героїню. Крила й інші частини у птаха білого, наче лілія, кольору. Такі світлі помисли й думки у цієї героїчної українки. Чиста білизна вселяє надію, що Надія таки вирветься з клітки, повернеться у свою рідну країну, щоб повести за собою інших.

Декілька робіт присвячено Героям Небесної Сотні. «На Майдані загинув мій гарний приятель, вінницький історик, шанувальник старовини Максим Шимко, — каже пані Лариса. — Добре знала не тільки його. Знайома також з батьками Максима, його друзями. З думкою про нього і про таких, як він, розписувала писанки. Тут уже інші кольори. Є червоні і чорні. Зрозуміло чому.

Одна з писанок майже повністю покрита чорною фарбою. На її фоні видно дерево. Воно світлого кольору. І корінь, і крона, і листя. Світло завжди пробивається крізь темінь. Такий закон природи і життя. Обидві роботи обрамлені лозою з різних дерев, зокрема, й колючої шипшини з шипами. Вони символізують терновий вінок.

Це друга персональна виставка молодої майстрині. Працює у традиційній техніці — розписує роботи писачком із застосуванням свічки і воску. Для кольору використовує анілінові барвники. Запитую, як готує крашанки до Великоднього столу. Відповідає, що робить це, як і більшість господинь, за допомогою природних барвників — настою з лушпиння цибулі, синьої капусти та куркуми. «Із цих «фарб» вийдуть навіть патріотичні кольори», — усміхається на прощання майстриня.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

*На знімку: **писанка із зображенням білого птаха — робота «Надія», посвята Надії Савченко.***

Фото Дмитра БИКОВСЬКОГО.

Коржики з особливою енергетикою

***Прикарпатські школярі в оригінальний спосіб розмалювали писанки для українських воїнів. Працівники Коломийського музею писанкового розпису (неофіційна назва — музей «Писанка») традиційно до Великодніх свят проводять майстер-класи з розпису пасхальних яєць. Найактивнішими учасниками занять, як правило, є діти. І коли учні із села Нижній Вербіж звернулися по допомогу до краєзнавців, їм було запропоновано незвичний варіант. Річ у тім, що вони готували гостинці для бійців, які служать у зоні АТО, і щоб крашанки не побились у дорозі, хлопці та дівчата малювали писанки на медових коржах** (на знімку).*

Науковий співробітник закладу Ірина Блонська розповіла, що пекарі Коломийського хлібокомбінату напекли та подарували понад півсотні овальних солодких коржиків. 23 школяра ще раніше займались у музейній школі писанкарства, тож розписували смаколики, дотримуючись усіх канонів, додаючи національні символи та весняні тони. Фантазувати було де, адже кожне печиво завбільшки 15 сантиметрів. Для розпису музейники підготували харчову різнобарвну поливку, а юні майстри замість писачка використовували кулінарні пакетики. Усе створене дитячими руками має особливу енергетику. Бо свої вироби юні майстри вклали любов, вдячність, побажання перемоги та частиночку Великодня, з надією на те, що наступний армійці святкуватимуть вдома. Солодкі писаночки працівники музею гарно запакували і через місцевих волонтерів передали у зону АТО, конкретним адресатам — бійцям 79-ї аеромобільної бригади, де служить уродженець Коломиї легендарний «кіборг» «Маршал».

Галина БРУХАЛЬ.

Івано-Франківська область.

Фото надане співробітниками музею «Писанка».

ВІТАННЯ

Шановний український народе!

Стоячи на порозі благословенної днини, в наші серця ллє велика радість Світлого Воскресіння Сина Божого — свято Великодня, яке додає непохитної Віри, незгасаючої Надії, сповнює наші серця Любов'ю. Це — наша спільна молитва за український народ, наших дітей і батьків, за рідну землю, мир і свободу, за перемогу добра і світла.

Хай Божа благодать засіється теплом, а душі українські наповняться добром!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Тарас КРЕМІНЬ,
голова міжфракційного депутатського об'єднання «Миколаївщина».

ПРОДОВЖУЄМО ТРАДИЦІЇ

Готуємося до свята

ПОЧАТОК У «ПАРАДІ ПОРАД» ЗА 3 КВІТНЯ 2015 РОКУ.

Сьогодні Велика субота — день спокою. Священики змінюють темний одяг на світлий, що символізує перемогу життя над смертю. Господині печуть паски (це справжнє духовне дійство — не можна сперечатися, сваритися), красять яйця й наповнюють кошик для освячення в церкві. Вибір продуктів для Великоднього кошика не випадковий — кожен з них несе прихований зміст.

Крашанки — символ родючості, відродження й вічного життя. За переказами, дізнавшись про воскресіння Христа, Марія повідомляла до римського імператора Тиберія. Вона була без копійки, а без подарунка в палац не заходили, тому Марія піднесла куряче яйце. Тиберій не повірив новині і сказав, що воскресіння з мертвих так само неможливе, як і те, що яйце раптом стане червоним — тієї самої миті біле яйце стало яскраво-червоного кольору.

Паска — янгольський хліб, духовний хліб, символ Христа. Будучи символом сонця й Небесного Царства, кругла паска має бути дріжджовою, адже, за переказами, під час Таємної вечері Христос благословив дріжджовий, а не прісний хліб.

Сіль — символ нашого зв'язку з Богом. Вірянин має зберігати чистоту свого серця, щоб наслідувати Христа, який сказав: «Ви — сіль землі».

Хрін — це символ незламності людського духу, здоров'я й довгого життя.

М'ясні страви — символ жертовного ягняти й покірної смерті Христа. У християн усі види м'яса є чистими, однак не варто класти до кошика кров'янку — згідно з Біблією, у їжу не можна вживати кров.

Кагор. З алкоголю допускається освячувати тільки червоне вино як символ крові Христа.

Прикрийте накрийте **вишитим рушником** — переплетення ниток є символом вічного життя. Також не забудьте покласти до кошика придбану в храмі воскову свічку. Запалена свічка — символ віри й молитви. Кошик можна прикрасити рослиною (мирт, барвінок, самшит, мак) як символ безсмертя.

У суботу служба в церкві триває весь день, а опівночі настає найбільше свято року — Великдень.

Світле Христове Воскресіння — найшанованіше у православному світі свято, яке відзначають увесь наступний Світлий тиждень. Великдень нагадує нам про головні людські цінності: любов, прощення, добро й перемогу життя над смертю. І доти, доки на Великдень дзвонять дзвони й усюди чути урочисте «Христос Воскрес!» і «Воістину Воскрес!», добро перемагатиме зло, а миром правитимуть любов і надія.

Галина ТЕЛИЧУК.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 66 (6070)
СУБОТА, 11 КВІТНЯ 2015

В Івано–Франківську підняли ціни за проїзд у міських маршрутках. Після перемовин міська влада пішла назустріч перевізникам та погодилася підвищити ціну на проїзд з 2,75 до 3,50 грн. Але за умови, що відтепер послуги мають надаватись якісно, *повідомляє наш власкор Галина Брухаль*

Навіть за катастрофічної нестачі держбюджетного фінансування (його дефіцит — 2 млн. грн.) лісгоспи Херсонщини, завдяки щедрій на опади весні, висадили 467 гектарів сосни та білої акації замість запланованих 256 га, *інформує наш власкор Сергій Яновський*

Перший старт нашого «Зеніту»:

Спогади того, хто запускав Гагаріна та Леонова

12 КВІТНЯ — ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ АВІАЦІЇ ТА КОСМОНАВТИКИ

13 квітня 1985 року було здійснено перший «товарний» запуск ракети-носія «Зеніт», спроектованої дніпропетровським КБ «Південне» і побудованої на Південному машинобудівному заводі. Над цією високоточною, екологічно чистою машиною трудилися працівники близько тисячі підприємств. Дотепер вона вважається візитівкою аерокосмічної галузі України, ракетою нового тисячоліття. «Зеніт» став першим носієм, створеним безпосередньо для космічних досліджень. Характерною особливістю є повністю автоматичний стартовий комплекс. Це послужило основною причиною під час його вибору для міжнародної програми «Морський старт».

Напередодні 30-літнього ювілею від дня першого запуску на запитання кореспондента «Голосу України» відповів полковник у відставці Володимир Недобєжкін, який у ті роки був начальником випробувального управління полігона Байконур і безпосередньо керував льотно-конструкторськими випробуваннями «Зеніту».

Наземний старт «Зеніт-3SLБ» з космодрому Байконур.

Фото прес-служби Південмашу.

— Володимире Олексійовичу, як відбулося Ваше знайомство з «Зенітом»?

— На початку 80-х мене призначили начальником управління полігона, яке займалося безпосередньо цією ракетою. Треба було побудувати нову автоматизовану стартову систему для «Зеніту», провести реконструкцію технічної позиції. А до цього на Байконурі я прослужив з 1957 року — майже з моменту його створення — почавши лейтенантом з посади начальника телеметричного відділення бойового розрахунку випробувальної частини. У цей час саме готувався запуск першого штучного супутника Землі. Також я працював заступником начальника першого випробувального управління полігона, яке займалося запуском пілотованих літальних апаратів.

— Льотно-конструкторські випробування дніпропетровського «Зеніту» тривали протягом восьми років. Чому було обрано саме цю дату для першого «товарного» запуску?

— Головою держкомісії був Герман Степанович Титов. Як начальник управління, до неї входив і я. Комісія вирішила зробити Титову подарунок, приурочивши запуск до Дня космонавтики. Але з технічних причин це не вдалося. З одного боку, щось сталося з системою управління: почали розбиратися, знайшли причини, усе доробили. Але найголовніше — це вітрові навантаження. У тактико-технічних даних ракети вказується, що запуск можна робити при вітрі не більше за певні параметри. На Байконурі взагалі дуже сильні вітри. А в день пуску пориви сягали 20—30 метрів на секунду. Проте комісія ухвалила рішення вибрати момент і здійснити запуск.

У прикмети не вірили

— І все-таки вітер заважав...

— Незважаючи на свої серйозні можливості, «Зеніт» на старті готується до запуску всього 90 хвилин. За цей час він установлюється в стартову систему, заправляється, проводяться електричні випробування. Щоб провести запуск, необхідно опустити стрілу установника та відвести сам установник. Але того дня верхні захоплювачі, які втримують ракету на стрілі, через вітер з одного боку машини не відкрилися. Стрілу автоматично опустити не вдалося. Дали команду опускати вручну — той само результат. Комісія приймає рішення доробляти систему. Це означає: злити паливо, укласти ракету на установник, посилити механізм розкриття захоплювача та провести повторний пуск.

— Скільки часу знадобилося для усунення неполадок?

— Уночі ми поклали ракету, залишили необхідний бойовий розрахунок, доробили механізм розкриття. До восьми ранку 13 квітня все було готове. І, незважаючи на вітер, провели успішний запуск. Герман Титов на шикуванні оголосив подяку. Щоправда, зазначив, що був невеликий недоліт — трохи недопрацювали рульові камери. Але для першого запуску це нормально. Все-таки головне завдання було в тому, щоб ракета нормально пішла зі стола і пішла якомога далі.

Найважчі завдання діставалися Леонову

— У березні виповнилося півстоліття з моменту першого виходу людини у відкритий космос. Ним був Олексій Леонов. Чим він запам'ятався особисто, той запуск?

— Запуск корабля з Леоновим нічим особливим не відрізнявся. Звичайно, розуміли особливу увагу до цієї події — це було пов'язано з його політичною значимістю. І політпрацівники створювали відповідну обстановку. Кожний намагався виглядати спокійним, хоча знав: пропустиш вухами — погано буде. Втім, давно звикли до відповідальності. Документів, інструкцій з рук не випускали, усе виконували відповідно до них — щоб на випадок чого можна було довести правильність своїх дій.

— Яким запам'ятали самого Олексія Леонова?

— Із усіх космонавтів, починаючи з Гагаріна, з якими я був знайомий по роботі, Олексій Леонов був найпрацездатнішим. І йому діставалися найважчі та небезпечні завдання. Перед вильотом на стартовій позиції проводився традиційний мітинг за участю столичних керівників найвищого рангу, конструкторів, представників промисловості, співробітників полігона і самих космонавтів. І з вигляду Леонова, який виступав, не можна було сказати, що він хвилюється.

Володимир Недобєжкін (первий праворуч) у Музеї космонавтики на стартовому майданчику №2 — 1977 рік.

Про свій вихід у відкритий космос Олексій Архипович пізніше згадував: вийшов, притримуючись за фал — щоб не відірватися. Все, можна заходити назад у люк — але робити це потрібно ногами вперед. Проте в безповітряному просторі костюм роздувся до непомірного розміру — не поміщається в люк. На Землю не повідомляв — чим вони звідти допомогти зможуть. Тому перевернувся, із труднощами протиснувся головою вперед. Коли почав роздягатися — піт з одягу можна було викручувати.

— За своїми виконаними завданнями Леонов стояв набагато вище, ніж Гагарін. Усе-таки Юрій Олексійович виявився першим...

— Хочу сказати, що нагородна система колишнього СРСР була далеко не на висоті. До того ж Титова, який був дублером Гагаріна і пролітав цілу добу, ставлення було зовсім інше. Сам Герман Степанович не раз зі смутком повторював: мовляв, Колумба знають усі — а хто другим прибув в Америку? До речі, другий дублер Гагаріна Григорій Нелюбов, за наявною версією, покінчив життя самогубством.

«Випадкових людей серед нас не було»

— Наскільки напруженою була робота полігона в ті дні?

— Постійно відчувалася втома, що накопилася. Вихідних майже не було: неділя — резервний день для виконання завдань. Дехто з тих, у кого були зв'язки у керівництві, шукали лазівки, теплі місця та намагалися якнайшвидше покинути Байконур. Але були й такі, хто провів тут десятиліття. Я пропрацював там тридцять років. Випадкових людей серед нас фактично не було.

З гострим болем пригадую 1971-й — рік загибелі екіпажу Георгія Добровольського, Владислава Волкова та Віктора Пацаєва. Під час старту та польоту жодних побоювань не виникало, нічого всередині не ворухнулося. Всі ми були в шоці від того, що сталося з космонавтами. Відкриття клапана через випадкове натискання кнопки, моментально утворений безповітряний простір і смерть наших хлопців.

— Усього не передбачиш...

— З безпілотними пусками усе зрозуміло. А при пілотованому польоті кожний офіцер і солдат відчувають, що від їхніх дій залежить людське життя. Це ніяк не виявляється в емоціях, але на нервову систему тисне колосально. Безпека при новому пуску ніколи не доведена на сто відсотків. Завжди десь щось упущено, не передбачено. Часом просто на думку не могло спасти, що треба було зробити саме так, а не інакше. У цьому і полягає складність роботи на полігоні — її сенс.

Від автора

Сьогодні зовсім сліпий 82-літній Володимир Олексійович, який за роботу з пілотованої тематики в 1961-му був нагороджений орденом Червоної Зірки, а в 1976-му — орденом Леніна, проживає сам у скромній дніпропетровській квартирі. Каже, що на Південмаші» і в КБ «Південне», роботі з яким він віддав багато років і сил, про нього практично забули. Не пам'ятають полковника й у місцевому військкоматі. І все-таки одним із найголовніших свят уважає День космонавтики — якій він і десятки тисяч таких само ентузіастів-романтиків присвятили свої життя. Тим, кому, як і раніше, сниться рокіт космодрому. А кожний успішний запуск українських ракет ветеран сприймає як власну перемогу. Упевнений, що Україні вдасться повторити подвиг його покоління, яке створило надійний ракетний щит своєї Батьківщини.

Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.

Дніпропетровська область.

Фото з архіву Володимира НЕДОБЄЖКІНА.

Ракетників націлили на трактори

Шансом для відродження Південмашу є... виробництво вітчизняних конкурентоспроможних тракторів. Таку заяву напередодні Дня космонавтики зробив голова Дніпропетровської ОДА Валентин Резніченко **(на знімку другий ліворуч)** під час відвідування державного підприємства. Розповівши про свою готовність надати заводу реальну допомогу в одержанні обігових коштів для налагодження такого виробництва, чиновник поставив колективу завдання — розробити відповідний проект.

— Особисто сприятиму налагодженню співробітництва з фінансовими інститутами та відповідними фондами. Потрібно розробити чітку програму, де буде зрозуміла відповідальність кожного. Залучити гроші на таку програму можливо. Але необхідно підвищити якість продукції до рівня білоруських колег, — наголосив він.

Вл. інф.

Фото прес-служби ОДА.

Незважаючи на свої серйозні можливості, «Зеніт» на старті готується до запуску всього 90 хвилин

Панама приймає історичний саміт Америк

У Панамі проходить 7-й саміт Америк. Цей форум збирає лідерів 35 держав Північної, Центральної та Південної Америк кожні 3—4 роки — з 1994-го. Коментатори вже охрестили цю зустріч історичною: уперше в переговорах бере участь Куба, а президент США Барак Обама проводить повноцінну зустріч з кубинським лідером Раулем Кастро. Водночас проблеми країн регіону досягли свого максимуму. Відносини між Сполученими Штатами та Венесуелою, Бразилією, Аргентиною і багатьма іншими країнами Латинської Америки потребують суттєвих змін.

Утім, у центрі панамського саміту все-таки американсько-кубинські взаємини. Від миті першого рукостискання Рауля Кастро та Барака Обами на похороні Нельсона Мандели в грудні 2013 року, крига у відносинах скресла. Це стало святом для більшості країн Південної Америки, що вимагали інтеграції Гавани в регіональні інституції. Однак делегація Куби покинула соціальний форум в Панамі напередодні відкриття саміту через присутність на ньому дисидентів. Кубинські представники назвали їх «найманцями та терористами», що організували убивство Че Гевари та спробу замаху на життя Фіделя Кастро. Вони гуртом вигукували гасла проти присутності на форумі вихідців з острова, що втекли до США. Та навряд чи ця прикрість зіпсує американсько-кубинське потепління. Днями Держдепартамент США порекомендував президентові Бараку Обамі вилучити Кубу зі списку держав, які надають підтримку тероризму. Якщо це станеться, дві країни зможуть відновити посольства.

Історична зустріч Обами та Рауля Кастро мала відбутися учора, однак на момент верстки номера вона ще не почалася.

ДО РЕЧІ

Несподівано на саміті Америк проявив себе засновник Фейсбуку Марк Цукерберг. Його компанія оголосила про приєднання Панами до проекту Internet.org, який уможливить безплатний інтернет-доступ для панамців до сервісів у сфері охорони здоров'я, зайнятості, освіти та комунікацій. Раніше до проекту приєдналися Індія, Гана, Замбія, Кенія, Колумбія і Танзанія. Мета благодійної ініціативи — підключити до Всесвітньої мережі п'ять мільярдів людей із бідних країн.

(За інформацією зарубіжних інформагентств).

Хочеш кататися? Зобов'язаний «санчата» возити!

А ЯК У НИХ?

Кататися на власних «санчатах», тобто жити у своїй квартирі чи будинку, в Німеччині знову стає популярно. Середньостатистичний «пан Мюллер» із дружиною і двома дітьми принаймні замислюється над можливістю придбати нерухомість. У ФРН поняття приватизації не існує, тож, якщо заможні батьки не передали «хату» в спадок, то «панові Мюллеру» доведеться самотужки збирати кошти або йти до банку по кредит.

Довгий список витрат

Утім, з придбанням нерухомості витрати нового власника тільки починаються: за законом, «пан Мюллер» несе відповідальність не лише за власну квартиру чи будинок, а й за прибудинкову територію, що обходиться йому приблизно в 150—200 євро щомісяця. А ще треба платити за послуги керуючого багатоквартирним будинком, його утримання, страхування, ремонт у місцях спільного користування (під'їзд, дах, підвал), виклик сажотруса, вивезення сміття, озеленення території та ін.

Оплата додаткових послуг за один місяць (приблизно):

- кербуд — 40 євро,
- страхування об'єкта — 15 євро,
- прибирання будинку/території — 22 євро,
- зимові послуги — 2,50 євро,
- послуги сажотруса — 7,50 євро,
- водопостачання (технічні води) — 35 євро,
- виплати в резервний фонд — 15 євро,
- вивезення сміття — 10 євро,
- озеленення території — 5 євро,
- зовнішнє освітлення — 2 євро.

«Пан Мюллер» відтепер сплачує не лише кредит у банку і за утримання будинку, а й комунальні послуги. Для цього він укладає угоди з різними компаніями, котрі постачають електроенергію, газ, воду. Звичайно, обираючи найдешевші тарифи. При цьому в деяких випадках замислюється і над моральним питанням. Скажімо, якщо він член партії «зелених», то йому особливо важливо не лише низька ціна на енергоносій, а й щоб він був з екологічно чистих джерел. За це «пан Мюллер» готовий платити більше. Досить часто держава підтримує його, перебираючи на себе частину коштів.

Пильно стежити за лічильниками

Але на цьому її участь, зазвичай, закінчується. У Німеччині немає єдиної державної системи комунальних служб — так само, як і єдиних тарифів на послуги. Всі підприємства, які обслуговують громадян, — приватні й беруть участь у жорсткій конкурентній боротьбі за споживачів, що є стабілізуючим чинником у тарифному питанні. Тож кожен власник нерухомості сам визначає для себе приватну фірму, яка надаватиме йому послуги. Наприклад, можна обирати, з яких джерел користуватися електроенергією: атомних, теплових, газових чи гідростанцій (від цього залежить її вартість). Так само на вибір і вид опалення — масляне, водяне чи найдоступніше і найдешевше — газове тощо.

У Німеччині популярні сонячні батареї, які встановлюють на дахах житлових будинків.

Тарифи на газ, електроенергію, бензин, гаряче і холодне водопостачання «з'їдають» щомісяця із сімейного бюджету «пана Мюллера» приблизно 200—250 євро: 75 євро — за електропостачання, 45 євро — за воду, 100 євро — за опалення. За рік набігає відповідно приблизно 2.500 євро. **<u>Разом із оплатою додаткових послуг за нерухомість ця сума збільшується удвічі й становить приблизно 4,5—5 тисяч євро на рік.</u>** Це багато? Якщо «пан Мюллер і його дружина» заробляють у середньому по 1.500 євро на місяць, то вони спроможні сплачувати комунальні послуги, але при цьому мають дуже ретельно стежити за лічильниками.

Скільки й за що треба платити у середньому:

- електроенергія — 0,25 євро за кВт,

водопостачання:

- питна вода — 1,78 євро за куб. м,
- побутові стічні води/ каналізація — 2,15 євро за куб. м,
- опалення (приміром, газове) — 0,6—0,7 євро за кВт.

«Пан Мюлер» оплачує комунальні послуги щомісяця відповідно до середніх витрат конкретного домоволодіння за попередній рік. Наприкінці року робиться остаточний розрахунок спожитих води, газу, електроенергії. Після чого йому надається остаточний рахунок на доплату, або навпаки, якщо «Мюллери» були економними, то вони можуть розраховувати на виплату надлишку.

Як заощадити, і що буде, коли...?

Тим часом навіть найменші «Мюллери» знають, що потрібно вимикати освітлення, якщо вони не перебувають у приміщенні. А також не гратися водою, коли вмиваються. Дорослі ретельно стежать, скажімо, щоб електроприлади були економні, лічильники автоматично вимикали перенагрівання оселі, адже тепло розраховується за фактичним споживанням. Оскільки тарифи на нього постійно і швидко зростають, то чимало мешканців його без особливої потреби не вмикають: удома одягаються тепліше, вночі виручає пухова ковдра.

Та й електролампочкам не обов'язково сяяти у кімнатах, у яких на цей момент ніхто не перебуває. Цілодобово не освітлюються під'їзди та сходи, бо вони обладнані спеціальними реле, які вмикаються лише на час, необхідний для того, щоби дістатися потрібних дверей.

Компанія, що постачає воду, гарантує її якість.

А от не платити за комунальні послуги чи наростити великі борги — неможливо. Якщо «пан Мюллер» не відреагує на кілька попереджувальних листів, то до оселі завітає технік, котрий відключить те, за що не платили — без будь-яких винятків. Жорстко, але справедливо.

Наталія ПИСАНСЬКА.
npysanska@golos.com.ua

Берлін.

Фото надані компаніями Entega та BWB.

ПЛАНЕТА

Греція виплатила МВФ черговий транш боргу

Греція виплатила Міжнародному валютному фонду (МВФ) черговий транш у розмірі 450 мільйонів євро, повідомили грецькі ЗМІ. Вони нагадали слова прем'єр-міністра Греції про те, що Афіни виконають свої зобов'язання перед МВФ у повному обсязі. Одержання грошей підтвердила й директор-розпорядник МВФ Крістін Лагард, яка висловила задоволення лояльністю партнерів.

У травні Афінам за графіком належить виплатити чергові платежі МВФ. ЗМІ Греції зазначають, що невиконання країною зобов'язань перед головним кредитором означатиме автоматичне припинення переговорів про нові кредити.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

У Болгарії обвалився десятиповерховий готель на березі Чорного моря

У Болгарії на чорноморському курорті «Сонячний день», який розташований за 10 кілометрів від Варни, обрушився десятиповерховий готель «Вероніка». У той момент у будівлі працювало близько 30 будівельників, які займалися її демонтажем. На місці старого тризіркового готелю планувалося побудувати сучасний курортний комплекс із апартаментами на самому березі Чорного моря.

Близько двох днів бригада будівельників намагалася знести стару будівлю за допомогою техніки, а потім почали демонтаж його залізних конструкцій вручну. Коли готель став руйнуватися, більшість робітників встигли врятуватися. Під його уламками одразу загинув 40-річний Борислав Асєнов, пошуки решти велися весь день. Надвечір четверга рятувальники відкопали тіло ще одного загиблого.

За словами комісара Тіхомира Тотева, який очолює департамент пожежної безпеки й захисту населення Варненського обласного управління МВС, рятувальникам треба відшукати ще трьох робітників. Але під уламками будівлі може бути й більше людей. Їх пошук продовжиться зі спеціально навченими собаками й за допомогою тепловізорів.

Мер Варни Іван Портних повідомив, що поліція заарештувала власника фірми «Дігінг» Георгія Георгієва, який дав розпорядження робітникам почати розбирання старого готелю без попереднього інструктажу з дотримання техніки безпеки. Зараз численні комісії перевіряють правильність укладання трудових договорів з робітниками й проходження ними інструктажу.

Як запевнила міська влада Варни, інцидент не зірве строки відкриття туристичного сезону на курорті «Сонячний день», де завжди багато відпочивальників і з України.

Олександр БІЛИК.

Убивцю з Гюмрі визнано осудним

Російський військовослужбовець Валерій Пермяков, обвинувачуваний в убивстві сім'ї із семи осіб у вірменському місті Гюмрі, визнаний осудним, **повідомляє «Інтерфакс».**

Експертиза була проведена стаціонарно, на території російської військової бази, де перебуває під вартою Пермяков. Тепер є всі підстави для затвердження обвинувального висновку й подальшого направлення справи до суду.

Раніше офіційні представники Росії і Вірменії заявляли, що суд над Пермяковим відбудеться у відкритому режимі у Вірменії на території російської військової бази в Гюмрі.

12 січня було вбито сім членів сім'ї Авєтісян, у тому числі двоє малолітніх дітей. У скоєнні злочину зізнався російський військовослужбовець Валерій Пермяков.

У Вірменії відбулися багатотисячні акції протесту з вимогою видати Пермякова вірменському правосуддю.

Число загиблих у катастрофі траулера «Дальний Восток» в Охотському морі зросло до 62 осіб, передає «Російська служба BBC»

Скільки районів має бути на Львівщині

Про польський та український досвід реформування органів місцевого самоврядування розмірковує міський голова прикордонних Мостиськ Сергій Сторожук. Він у 28 років був наймолодшим головою райвиконкому в Україні.

— Нині у Львівській області 24 райони і сім міст обласного підпорядкування — ця спадщина нам залишилася від радянської командно-адміністративної системи, коли була однопартійна система, і партія хотіла все контролювати. На вашу думку, скільки районів потрібно у Львівській області, щоб забезпечити нормальну життєдіяльність регіону?

— Я вважаю — сім. У радянські часи я як голова Мостиського райвиконкому ніс відповідальність за все. Від землі і аж до неба. Я відповідав за промисловість, сільське господарство, побут, будівництво, освіту, медицину, спорт — за все, що було в районі. Що залишилось сьогодні в районі: освіта, культура, медицина і спорт. Сільського господарства нема, промисловості нема, будівництва нема. Що залишилося, вже давно приватизоване. Районні адміністрації не мають такого навантаження, як колись. У старі часи я був головою районної ради і головою виконкому. У штаті тоді було 30 працівників. Ще в райкомі партії 35 осіб. Всього район мав 65 осіб. Нині 30 осіб в районній раді та 120 в районній адміністрації. Тоді був один інспектор по роботі з молоддю, а тепер — сім осіб.

Прекрасно розумію, що під час укрупнення Мостиська не буде районним центром. Але для держави дуже накладно утримувати такий громіздкий апарат у районах. Біда в іншому, цим людям треба буде допомогти працевлаштуватися, а не викидати на вулицю. Для укрупненої районної ради і виконкому, до якої увійдуть 3—4 райони, вистачить у рази менше працівників.

Кожен район повинен мати майже 200 тисяч населення.

— Яка ж доля чекає на Мостиський район, населення якого — 54 тисячі осіб?

— Він міг би об'єднатися з Городоцьким і Самбірським районами. Яворівський район, в якому проживає 120 тисяч, могли б поєднати з Пустомитівським. Варіантів багато.

— Ви міський голова Мостиськ, міста, яке розташоване на кордоні з Польщею. Яким шляхом пішли наші сусіди, які там реформи провели на повітовому рівні?

— У Польщі старосту повіту (це як у нас голова райвиконкому) вибирає депутатський корпус. Повіти поділені на гміни. До гміни входить 8—10 сіл. Гміна повністю керує процесом життя на своїй території. У нас за реформою районна ради повинна вибирати виконком — і це правильно. Але у нас ще хочуть мати якусь адміністрацію, яка б керувала виконкомами — це неправильно, тоді не варто починати реформи.

У Польщі обрали сейм. Сейм обрав прем'єра, а він призначає всіх воєвод (у нас голови облдержадміністрацій). Підкреслюю, саме прем'єр, а не президент призначає воєвод. Крапка!

У повіті 15 депутатів. А у Мостиському районі 54 тисячі населення і 56 депутатів районної ради, яких усіх ніхто й ніколи не збере. У міській раді 30 депутатів, яких також важко зібрати. Нема потреби мати стільки депутатів.

— Який оптимальний варіант?

— Для районної ради — 30, для міської — 15. Навіть в Росії нема стільки депутатів. Біля Ростова є Аксайський район. 120 тисяч населення і лише 15 депутатів, голова районної ради на громадських засадах. Не потрібна нам масовість — це не союз, нам потрібні депутати, які знають що робити і хочуть працювати. Приходять новообрані депутати і не знають, до чого прикласти руки.

— А як бути з іншими структурами у районах — податковою, міліцією, прокуратурою?

— У радянські часи в прокуратурі району був прокурор, помічний і слідчий — а населення 60 тисяч. І нічого страшного не було. Може, сьогодні люди здичавіли? Та ні. Це правильно, що прокуратура і податкова укрупнюються. Повинні бути централізовані структури в об'єднаних районних центрах, а в колишніх райцентрах залишаться невеличкі філії. Ще повинен бути заступник голови райвиконкому по колишньому райцентру, але з іншими повноваженнями.

— І з мінімальною кількістю працівників?

— Звичайно, це питання навіть не обговорюється. Кадри на рівні районів потрібно скорочувати. Ви гляньте, що в Україні робиться, кількість робітників зменшується, а число пенсіонерів зростає. Хто на чиновницьку гвардію працюватиме?

— Як так сталося, що в радянські часи у 28-річному віці ви стали головою Мостиського райвиконкому, наймолодшим в Україні?

— Закінчив зооветеринарний інститут. Прийшов працювати в радгосп. Через рік став кращим молодим спеціалістом в Україні. Різко збільшили продуктивність тваринництва. Як кращий спеціаліст був премійований автомобілем «Москвич». Потім став головою колгоспу. Це було складно, доводилося працювати по 20 годин на добу. Я прийшов, не було кормів. А коли через два роки йшов — залишив півторарічний запас.

Перед призначенням головою райвиконкому мене водили до Володимира Щербицького, першого секретаря ЦК Компартії України, бо я був молодий для такої посади. Він запитав, які до мене претензії. Інспектор ЦК каже: дуже молодий. А Щербицький у відповідь: «Так це його перевага». І запитує, чи дам раду. Я кажу: дам. Ось і вся співбесіда.

— Про укрупнення райцентрів ви розповідаєте досить переконливо, але у таких випадках ставлять ще одне запитання: чи не стануть після реорганізації колишні райцентри відмирати?

— Отут потрібно віддавати кесареві — кесареве. Бюджет повинен залишатися на тій території, де він зібраний. Без згоди громади не можна забирати кошти до інших населених пунктів. Це питання повинно бути чітко відрегульоване.

— А як на практиці проводити об'єднання районів?

— Повинен бути розроблений чіткий і оптимальний територіальний поділ. Хто з керівників районів чи голів сільських рад погодиться на добровільне об'єднання, яке буде зачіпати їхні особисті інтереси. Хтось з них повинен відійти. Тому держава це питання не повинна пустити на самоплив. І що важливо, реорганізацію потрібно провести до виборів органів місцевого самоврядування. Якщо до виборів того не зроблять, так це буде профанація реформ. Переміни повинні бути швидкими. Ті, хто знає, що наступні вибори не виграє, вже нічого не робить. Вони будуть виступати гальмом будь-яких змін у суспільстві. Сидять і дивляться, що ще продати.

Ми з нетерпінням чекаємо, коли нарешті з'явиться закон про новий територіальний устрій. І в цьому законі не повинні бути слова про добровільне об'єднання. Верховна Рада України має ухвалити закон «Про об'єднання територіальних громад». Крапка! І жодних слів про добровільне об'єднання.

Богдан КУШНІР.
Львівська область.

«Після молитви і причастя сталося диво: до камери принесли лампочку»

Визволений із полону священик розповів про перебування в застінках ДНР

Не втратив віри, і дива не оминули. Два місяці тому клірик Свято-Стрітенського собору Херсона Ігор Петренко (на знімку) ***рушив на східний фронт — хотів відвезти українським арміям гуманітарну допомогу і виконати душпастирські обов'язки як військовий капелан. Та дорогою заблукав, і біля села Оленівка на Донеччині заїхав просто на блокпост проросійських найманців з ДНР. Тут для нього й почався мученицький шлях, про який отець Ігор з відкритим серцем споводався своїм парафіянам та журналістам.***

— Отець Ігор, як все-таки вам не пощастило потрапити до рук терористів — адже до зони АТО їздили не вперше?

— Той ворожий блокпост біля Оленівки був, наче пастка. У сепаратистів, котрі на ньому стояли, не бачив жодних шевронів, якихось розпізнавальних знаків та прапорів. Спитали, хто я. Кажу, священик, везу харчі воякам до Артемівська. Далі перепитують, ви усвідомлюєте, що робите? Підтверджую, так, усвідомлюю. Тут мій співрозмовник гукає: «Хлопці, я укропського капелана спіймав!». Мені наказали вийти за голову, і закласти руки за спину. І закрутилося: повалили на землю, били ногами по обличчю, топталися по спині, намагаючись ребра переламати. Ребра цілі, а от зуби болять досі — дивом не викришилися. Забрали ноутбук, фотоапарат, телефони, образи, навіть натільного хреста зняли. Привлаunion...

— Довго пробули на тому блокпості?

— Недовго. Кинули до багажника машини, і відвезли до якогось підвалу на базі «міністерства безпеки ДНР». Там уже сиділи четверо наших хлопців — троє з Нового року, а один на іменина Олександр ще довше, з жовтня. Їхнього командира застрелили, самих піддавали жорстоким тортурам. У сусідній камері сиділи «ополченці», затримані за пияцтво. Для них познущатися над «фашистами і бандерівцями» було розвагою, бо російські пропагандисти напхали їх злобою до нас так, що вона ледь з вух не лилася. Умови нелюдські — повітря важке, світла й неба не бачили. Вивели на роботу — за щастя. Отут Господь показав своє перше диво. У суботу я прочитав своїм співкамерникам катехізис, провів класичний канон. Дійшло до причастя, і знайшовся шматочок черствого хліба, — вони причастилися тілом Христовим. А наступного дня в обід нам принесли лампочку, і з'явилося світло. Молилися з хлопцями кожен день, і молитва нас підтримувала. Але й тисли на всіх скажено: мені такий собі «слідчий» Артем горлав: «Ми дійдемо до Харкова, до Хмельницького, я прийду до тебе додому і вб'ю твого сина!».

— Чи доводилося у полоні стикатися з російськими вояками?

— Ця історія також є підтвердженням того, що скоєне зло повертається до злочинця. Частину полонених вивезли до Єнакієвого збирати гільзи для продажу на метал — у ДНР це тепер поширений спосіб підзаробити грошей. Там стояли «ополченці»-якути. І вночі вони почали знущатися над моїми друзями — як казали, «кошмарити» їх. Кого били, кого примушували віджиматися. Ми молилися за наших хлопців, і незабаром прийшла відплата. Недарма кажуть: якщо Бог хоче когось покарати, то віднімає розум. Ті нерозумні якути прострелили ногу начальникові продовольчої служби якоїсь частини. Їхнє начальство не оголосило, що карає їх саме за це, а повідомило, що вони потрапили під арешт за побиття військовополонених. І опинилися вони у тому самому підвалі, який ми покинули.

— Покинули з доброї волі?

— Аби ж то. Перед цим наснився пророчий сон — ніби є дві череди. І одна йде ліворуч, іншу я веду праворуч. Так і сталося: за кілька днів нас перевезли до колишньої будівлі СБУ в Донецьку, а сусідів по підвалу з числа ополченців залишили на місці. В Донецьку також працювали -розбирали завали на терміналі аеропорту, шукали загиблих. Знайшли там, сподіваюсь, вже останнє тіло капітана ЗСУ — дізнався, що його звуть Борис, і він з числа прославлених «кіборгів», які трималися до останнього, поки не підірвали будівлю. Біля терміналу бачив чимало боєприпасів, залишених українськими вояками під час відступу. Одних тільки ящиків із танковими снарядами нарахував 27. А кожен снаряд, між іншим, майже десять тисяч гривень народних грошей коштує.

— Про що ви найбільше мріяли в застінках ДНР?

— Мрія була одна: щоб усіх, кого мені довірив Господь, я вивів з полону. Та ця мрія ще не здійснилася. Коли нас відпускали, деенерівський «омбудсмен» Дарія Морозова запевнила, що в Донецьку більше полонених немає. Але то брехня. Я бачив на власні очі, й свідчу: в будівлі СБУ нас було 49, звільнили 16, а 33 ще залишилися. Та й по ямах ще сидить дуже багато наших людей. Кого знаю, кого ні.

— Дякую за інтерв'ю.

— Нехай вам Бог помагає. Моліться з вірою, як молився я, і бажання збудуться.

Запитував
Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Фото автора.

Перебазований до Вінниці ДонНУ не може скористатися власними коштами

«Головна проблема для нашого навчального закладу — розселення студентів, — наголосив Роман Гринюк, ректор Донецького національного університету, під час зустрічі з керівниками області та міста. Днями вони завітали в гості до перебазованого з окупованої території ДонНУ.

За словами очільника вишу, на нове місце уже перебралася понад тисяча студентів. Першого вересня їх буде ще більше. «Самотужки вирішити проблему нам не вдасться, — продовжує Роман Гринюк. — Потрібна підтримка місцевої влади. Ми її відчуваємо. Нам запропонували декілька приміщень під гуртожитки. Одне з них — гуртожиток місцевого педагогічного університету на 500 місць. Однак будівля, так само, як інші, де могли б отримати дах над головою студенти, потребує ремонту. Університет має кошти, та скористатися ними не може — забороняє Постанова Кабміну №65 від 01.03.2015 р. «Про економію державних коштів та недопущення витрат бюджету».

Голова Вінницької ОДА Валерій Коровій запевнив керівництво навчального закладу, що лобіюватиме перед урядом вирішення питання з коштами на ремонт гуртожитку. «Документи на передачу цього об'єкта на баланс ДонНУ вже в Міністерстві освіти, — уточнив Валерій Коровій. — Позитивне рішення майнової комісії дасть вам можливість у найкоротший термін використати наявний фінансовий ресурс на капітальні видатки. Будемо максимально допомагати в оперативному вирішенні цієї проблеми».

Для студентів ДонНУ у гуртожитках місцевих навчальних закладів виділили 400 місць. Інші винаймають квартири, частина мешкає у готелі «Південний Буг». Так само гостро стоїть питання з житлом для викладачів. «У місті діє програма «Муніципальне житло», — повідомив в. о. міського голови Вінниці Сергій Моргунов. — Вона розрахована на працівників бюджетної сфери. Міська влада реалізує такі квартири за цінами, що нижчі від ринкових. Надає можливість отримувати пільгові кредити на придбання квартир. Нині споруджують три такі будинки. Щоправда, квартири у них вже розподілені. Якщо колектив ДонНУ зацікавить така програма, то віднайдемо майданчик для зведення ще одного муніципального будинку».

Ректор університету наголосив також на необхідності розширення матеріальної бази. За його словами, тривають перемовини щодо оренди ще одного приміщення під навчальний корпус. Потрібно вирішувати одразу два питання — відновити повноцінну роботу вишу і розвивати його далі. Проблемою збільшення кількості місць у гуртожитках для студентів нового для Вінниці вишу опікуватиметься робоча група. Її створили під час зустрічі в університеті на пропозицію керівника області.

Вл. інф.

Чемпіони зустрілися з переселенцями

Футболісти донецького «Шахтаря» В'ячеслав Шевчук, Богдан Сарнавський, Тарас Степаненко та Олександр Кучер, а також тренер воротарів Дмитро Шутков вирушили до житлового комплексу, де тимчасово розмістилися переселенці із зони бойових дій.

Прихисток під назвою «Добрий самарянин» розташований на території лісового масиву у Винниках, під Львовом.

— Усі дуже чекали на приїзд команди: і дорослі, і діти. Нині у нас майже 60 осіб, половина з яких — діти. А для них дуже важливо зустрітися зі своїми кумирами, яких вони бачили тільки по телевізору. Такі акції дуже важливі, вони допомагають морально підтримати малечу. Діти розуміють, що не одні, що їх не кинули й не забули. Знаєте, спочатку ми хотіли зробити тут дитячий будинок, викупили це приміщення — у минулому військову частину. Але людям знадобилася допомога — і от так, за допомогою «сарафанного радіо», у нас було організовано прихисток. Нині нам допомагають волонтери, знайомі й друзі. Як кажуть, з кожної хати нитка — сироті свитка. Тому ще раз величезне спасибі ФК «Шахтар» за те, що відвідали нас, — каже Володимир Бурда, заступник директора «Доброго самарянина».

Невелика екскурсія, наївні дитячі запитання й серйозні дорослі відповіді — це перша частина візиту. А під завісу — обов'язковий майстер-клас від футболістів «Шахтаря»: міні-урок футболу, що завершився роздачею подарунків.

— Ми подарували дітям шарфи, календарі, м'ячі — у них стільки емоцій! Адже дитині багато не треба: увага — от що головне. І сьогодні видно, як малеча все це позитивно оцінила. Та й нам таке спілкування чимало дало! Згадати хоча б, як Михайло з Сашком нам свої кімнати показували, розповідали про любов до футболу. Це дуже цінні й зворушливі митті, — поділився Тарас Степаненко.

Футболісти теж живуть надією якомога швидше повернутися на рідну «Донбас Арену». І якщо сьогодні вони хоч на мить принесли радість людям, котрі постраждали через війну, то «Шахтар» у гостях побував не даремно!

А сьогодні, як відомо, «гірники» на «Львів-Арені» проведуть матч 19-го туру чемпіонату Прем'єр-ліги проти одеського «Чорноморця».

З Флоренції очікується лише міні-десант вболівальників

Футбол. Попри серйозний інтерес уболівальників «Фіорентини» до матчу своєї улюбленої команди в першому матчі 1/4 фіналу Ліги Європи проти київського «Динамо», флорентійські футболісти не зможуть розраховувати на серйозну підтримку 16 квітня.

Як повідомляє офіційний сайт італійського клубу, враховуючи вартість поїздки і відстань між містами, до Києва прилетять лише 150 вболівальників «Фіорентини».

Зазначається, що ціна квитка на київський поєдинок для італійців становить 5 євро. А вартість всієї поїздки — 330 євро.

Втратили дві позиції

У новому рейтингу ФІФА Україна опустилася на два місця.

1 (1). Німеччина — 1687 балів; 2 (2). Аргентина — 1490; 3 (4). Бельгія — 1457; 4 (3). Колумбія — 1412; 5 (6). Бразилія — 1354; 6 (5). Нідерланди — 1301; 7 (7). Португалія — 1221; 8 (9). Уругвай — 1176; 9 (12). Швейцарія — 1135; 10 (11). Іспанія — 1132; 11 (8). Франція — 1127; 12 (14). Румунія — 1086; 13 (10). Італія — 1085; 14 (17). Англія — 1030; 15 (13). Коста-Рика — 1014; 16 (15). Чилі — 991; 17 (19). Хорватія — 977; 18 (21). Мексика — 937; 19 (16). Чехія — 923; 20 (22). Словаччина — 920 ...33 (31). Україна — 772.

ФОТОФАКТ

Бокс. Відбулося відкрите тренування Інтерконтинентального чемпіона за версією WBO у першій важкій вазі Олександра Усика (6-0, 6 KO), котрий веде підготовку до бою з росіянином Андрієм Князєвим (11-1, 6 KO). Цей поєдинок, як відомо, відбудеться 18 квітня в київському Палаці спорту.

Фото Володимира РАСНЕРА.

У НОМЕР

Турнірна хроніка

Баскетбол. Чемпіонат країни. Суперліга. Плей-оф. 1/4 фіналу. 9 квітня. Третій матч. «Миколаїв» — «Дніпро» (Дніпропетровськ). 52:101 (9:33, 11:18, 20:28, 12:22).

Рахунок у серії — 0:3. До півфіналу вийшли дніпропетровці.

Отже, у серіях за вихід до фіналу зіграють «Хімік» (Южне) — «Київ» і «Будівельник» (Київ) — «Дніпро». Перші матчі відбудуться 14 квітня. Спочатку команди зіграють на майданчиках «Хіміка» та «Будівельника», після чого серії переїдуть. Щоб вийти до фіналу, потрібно здобути перемоги у трьох зустрічах.

Футбол. Першість країни. Перша ліга. Перенесений матч 12-го туру. «Олександрія» — «Динамо-2» (Київ). 4:0.

«Олександрія» — 46 очок, «Сталь» (Дніпродзержинськ) — 45, «Гірник-Спорт» (Комсомольськ), «Тернопіль» — по 36, «Десна» (Чернігів) — 31, «Динамо-2» (Київ), «Нафтовик» (Охтирка) — по 28, «Полтава» — 27, «Зірка» (Кіровоград) — 26, «Суми» — 25, «Гірник» (Кривий Ріг) — 24, «Геліос» (Харків) — 23, «Нива» (Тернопіль) — 21, «Миколаїв» — 19, «Сталь» (Алчевськ) — 15, «Буковина» (Чернівці) — 10.

Хокей. Гомель (Білорусь). Контрольний матч. 9 квітня. ХК «Гомель» — національна збірна України. 3:2. Ще один поєдинок суперники проведуть сьогодні.

КУРІНЬ

№ 66 (6070) СУБОТА, 11 КВІТНЯ 2015

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, переважно без опадів. Вітер північно-західний, західний, 5—10 м/с. Температура вночі 2—7 градусів тепла. Удень 15—20 зі знаком плюс, у східних областях 12—17 вище нуля

ЦЬОГО ДНЯ, 11 КВІТНЯ

1953. У Нью-Йорку розпочався перший Конгрес українських студентів Америки. На конгресі засновано Центральний союз українських студентських товариств Америки. **1960.** Рада міністрів УРСР ухвалила постанову «Про створення в Києві Державного літературно-меморіального музею Лесі Українки». **1974.** Народився Борис Кифоренко — полковник, командир окремої бригади зв'язку оперативного командування «Південь». Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (2014, посмертно). **1979.** Пішов із життя Леонід Биков — актор, режисер і сценарист, народний артист УРСР (1974). **2000.** Президент України видав Указ «Про Комісію державних нагород та геральдики».

Що це означає?

Фото із Твіттера.

Для тих, хто ще не в курсі: це не просто гуморний конкурс, а два в одному: не лише посміятися, а й... 15 копійок заробити. Разом із 2015 гривнями! Курінний нагадує, що за перше місце нараховується 3 бали, за друге — 2, за третє — 1. Призерами цього кумедного етапу стали: В. Ігнатенко, В. Стручков та С. Заворозко.

Отже:

1. Під крилом літака зеленеє військо ШойгІ.

В. Ігнатенко — 3.

2. Увесь російський гас пішов на порятунок Новоросії.

В. Стручков — 2 (4).

3. Росіяни доставляють новітній літак, який створили без українців, на виставку в авіасалон Ле Бурже (Франція).

С. Заворозко — 1 (3).

☞ ІЛ-20... ватників.

Г. Макаренко (3).

☞ Дужче, братва! Це вам не Крим! Прибалтику братимемо змором...

Р. Тимошейко.

☞ Так ось чому Путіна не було видно майже тиждень. **В. Момотюк (3).**

☞ Не інакше як у Держдуму, судячи з їхніх верхніх кінцівок, уже почалося голосування за повторний дозвіл ВВХ на введення військ в Україну.

С. Мефодовський (3).

☞ Наслідки захмарного подорожчання пального.

М. Капуста.

☞ На дерево дивись, що і як родить, на людину дивись, що і як робить. На москалів дивись, як вони вирушають своїм літаком по газ в Арктику, волоком — «как бурлаки по Волге».

Л. Камишанська (2).

☞ На запитання: «Куди?», всі росіяни, включаючи і тих, хто «пхає», відповіли однозначно: «А хрін його знає». І лише керівник дійства (на передньому плані) у глибокій задумі запитав: «Що?».

В. Романенко.

☞ Ще трохи зусиль і ми застопимо Південний полюс за Путіним.

Н. Сахно.

☞ Нас не наздоженуть! Втеча Януковича. Запасний варіант в Межигір'ї.

І. Пата (2).

☞ «Гуманітарна допомога» з Росії Донбасу виявилась занадто важкою, щоб літаком доправити.

В. Бренькач (1).

☞ Людський фактор — головна рушійна сила технічного прогресу в російській авіації.

М. Вареница (3).

☞ А Гоголь попереджав: рідкісний птах долетить до середини Дніпра...

В. Ставецький.

☞ Вони заблукали, тому що не читають «Голос України». Запам'ятайте! Газета «Голос України» — твій головний компас у житті!

В. Стручков.

У дужках зазначено кількість балів, які вже мають автори.

А тепер нове завдання.

Я чув, що Путін — х...ло! А це що означає?

Курінний нагадує: свої варіанти надсилайте на електронну адресу sud@golos.com.ua або поштою: на конверті з адресою «Голосу України» пишіть «Курінь» — «Що це?».

Фото із Твіттера.

АФОРИЗМИ, КАЛАМБУРИЗМИ

БАЛАКУНИ

У галузях усіх умільці
та експерти,
Крім однієї —
плуга перти...

ОПОНЕНТОВІ

Ще донедавна
мав ти мізки й
ментальність мавпи...

ЗАСНОВНИК

Гіпотези свої та постулати
з чужих ідей спромігся
постуляти...

СУСІДОВІ

Толю із Тули,
писок стули!..

ВІДЧЕПІТЬСЯ!

Замість хутра купу вати
Я не буду купувати...

Сергій КОВАЛЬ.

ДОШКА ПОШАНИ

Малина закінчилася

Віталій Кличко, міський голова Києва:

— Корупціонери повинні знати, що «малини» тут більше не буде...

Від чергового:

— Уже знають! Тому з «малини» вони біжать просто в «Удар»!

Під кутом 40 градусів

Арсеній Яценюк, Прем'єр-міністр (розпорядився скасувати результати конкурсу на посаду глави «Укрспирту»:

— Вибрали «кристально чистих» людей — в одного 4 кримінальні справи, в іншого — 6.

Від чергового:

— Не розумію, чому так обурюється Арсеній Петрович? Зате ніякого підступу! Можна буде сміливо малювати на коньячних пляшках чотири або шість зірок!..

Робочі професії ватників

Володимир Путін, президент РФ (про чемпіонат світу з робочих професій):

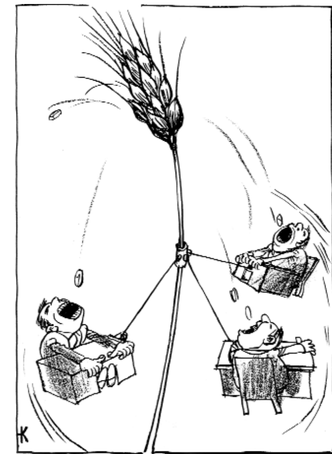
— Захід, про який ми говоримо, має відбутися в 2019 році; президентські вибори в Росії — в 2018 році. Але я впевнений, що хай би хто був главою російської держави, він із задоволенням візьме участь у цих заходах.

Від чергового:

— Цей чемпіонат, напевно, проходитиме на Донбасі, а робочими професіями стануть танкіст, артилерист, гранатометник тощо.

Каші немає, але є сокира!

Айварас Абромавичус, міністр економічного розвитку і торгівлі України (про скорочення в міністерстві):

— Зі старими кадрами каші не звариш.

Від чергового:

— В Україні краще варити кашу із сокири й показово годувати нею старі кадри. Але от питання: де взяти нові кадри, здатні швидко приготувати таку кашу?

Пронесе або принесе?

Олександр Турчинов, глава РНБО (про те, що корупціонери не залишаться безкарними):

— Це стосується не тільки тих, хто вже попався, а й тих, хто сьогодні сидить, у тому числі тут, і думає: пронесе чи не пронесе. Ні, не пронесе.

Від чергового:

— Звичайно, не пронесе, якщо не занести... А якщо занести, думаю, понесе на підвищення.

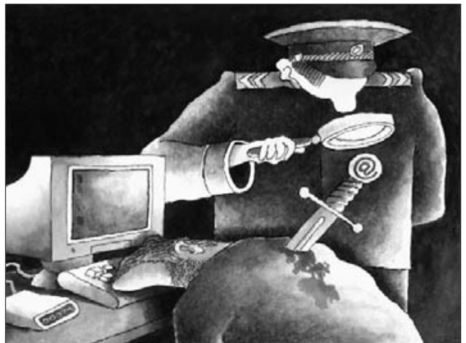
Наказ по інтернет-військам

Юрій Стець, міністр інформаційної політики (про донесення правдивої інформації про Україну через Інтернет):

— Усі люди, які свідомі в Інтернеті, вони будуть нашим інтернет-військом України.

Від чергового:

— А якщо раптом свідомі люди в командирові цього інтернет-війська знайдуть випадково вірус, вони можуть натиснути delete?

Абракадабра!

— Петро Симоненко, лідер Компартії України (про законопроект, що забороняє комуністичну ідеологію):

— Проект закону №2558 — ви знаєте, абракадабри... я вже давно не бачив.

Від чергового:

— Яка ідеологія... така й абракадабра!

Батька про дядька Сема

Олександр Лукашенко, президент Білорусі:

— Я вважаю, що без американців в Україні неможлива ніяка стабільність.

Від чергового:

— А я вважаю, що після такої заяви Росії настав час піднімати за тривогою свої війська на кордоні з Білоруссю!

Сядуть усі?

Віктор Шокін, Генпрокурор (про те, що недоторканних для нього у владі немає):

— Для мене немає недоторканних, чи буде це Президент країни, Прем'єр-міністр чи інша посадова або державна особа.

Від чергового:

— Навіщо Президент, Прем'єр-міністр? Цілком вистачить і того, що сядуть їхні найближчі друзі!

Мал. Василя ФЛЬОРКА, Миколи КАПУСТИ, Костянтина КАЗАНЧЕВА, Вадима СИМИНОГИ.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Наступний номер газети «Голос України» вийде 15 квітня 2015 року

Над номером працювали: Ірина ТИЩЕНКО, Алла ДОДАТКО, Юліана ШЕВЧУК.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2015 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 16 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 12 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 40 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 80000.

Друк: ТОВ «Поліпрінт», 04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89, факс (044) 464-17-91, poliprint@ukr.net

Зам. 4841

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

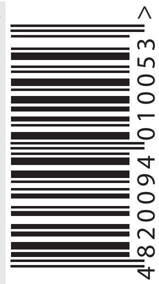
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал – www.golosukraine.com

4 820094 010053 >